ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 5 ТРАВЕНЬ 1990

No. 5 MAY 1990

ПРОМІНЬ			PROMIN		
Ч. 5	ТРАВЕНЬ 1990	РІК XXXI	VOL. XXXI	MAY 1990	No. 5

видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
раз у місяць з винятком липня
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА
Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:
PROMIN
P.O.Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00
Передплата до інших країн 17.00
Одна число 1.50

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor
Correspondence and subscriptions should be addressed to:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00
Other countries $17.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

З М І С Т:

Уляна Пелех — Співпраця з батьками 1
Б. Попов — Українське Культурне об'єднання 2
Кор. „ЛУ" — Доземний поклін великій матері 3
О. Пчілка — „Яка краса відродження країни" 4
Олена Пчілка — До Зеленого Гаю 4
Іван Драч — Ми щасливі, що маємо Павличка 5
Савеля Стечишин — Моя подяка 6
Тітка Уляна — Уривки з листа до рідних в Україні 10
А. Балан — Ювілей подружжа М. А. Стахів 11
Вшановано Софію Василишин 12
Ґратуляції Галі Майбі 13
Григорій Косинка — На буряки 14
Helen Raycheba — Chornobyl 15
Canada — GST 17
Halyna Koszarych recent oil painting 18
Нашим дітям 19
Громадська і родинна хроніка 21
Річні звіти відділів 27
Квіти незабутнім 30
На фонд журналу 30-ліття 32

НА ОБКЛАДИНЦІ
Т. — Материнство

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

СПІВПРАЦЯ З БАТЬКАМИ

Коли чуємо слово виховання, відразу виникає поруч нього і слово „культура", бо з культурою пов'язана мета існування народу через мову, пісні, мистецтво, науку, звичаї, традиції, тобто через надбання народу, що складаються на той фундамент — на культуру, що дає йому духовий і матеріяльний корм. На культурах світу основане його багатство. Тому то мораль, людяність і історія вимагає не тільки толеранції, але повної підтримки всіх культур.

У зв'язку з цим твердженням зупинімся над словом багатокультурність. Воно з'явилося в Канаді у жовтні 1971 року, коли проголосив його прем'єр П. Е. Трудо. А вперше з'явилося воно в Альберті, коли то почалася мова про „єдність в різнородності", як протиставлення асиміляції. Тепер ті самі принципи існують в ЮНЕСКО, і заслуга в цьому українців (Головач, П. Юзик, Я. Рудницький та інші). У висліді їхніх заходів постало двомовне шкільництво в Альберті. Не чуємо тепер з уст розважних провідників держав про т. зв. „мелтінґ пот", Канада веде в тому перід. Бож йдеться про філософію повноцінного життя, яке витворилося наслідком переміщення багатьох людей в чужі країні, основаного на принципах християнства, демократії і багатокультурности. І так, як шлях до Бога, так до збереження нашої фізичної й духової суті в країнах нашого поселелння веде вгору, бо найпрекрасніші й найщасливіші ті люди, хто прожив своє життя, дбаючи про інших (написав В. Сухомлинський).

Цих кілька філософських думок допоможуть нам перейти з відповідною настановою до розважань на тему співпраці з батьками, капелянів, вчителів, виховників в молодіжних організаціях та проводів громадських організацій. Ми ж усвідомили собі, що клясичні вислови про необхідність співпраці таких середовищ як дім, церква і школа та громадські організації (а у державних народів — уряд) завжди актуальний, необхідний.

Дім, батьки, зокрема мати. Зачнімо від думок про важливість мови у збереженні повноцінної культури. Без знання рідної мови неможливо живитися духовістю свого народу. Бо тільки рідна мова може передати красу минулих віків, які гарантують національну й людську гідність, пошану й безсмертність. Що ж робити, щоб найгеніяльніший і найнеобхідніший елемент культури зберегти? Мати, батьки, родинне середовище передають дитині мову. Петро Саварин нагадує, що матерям треба допомогти спеціяльним підручником з вказівками про суть мови, як її плекати, як прищеплювати любов до неї, щоб цей найбільший скарб, маєток на все життя дістали діти з рідного дому. Голова СКВУ згадує, що це найперше і найосновніше завдання матерів і жіночих організацій. Всі інші завдання їх бліді супроти плекання мови й передачі нею духовости рідного народу.

Дім і родина — у них засада „наша хата — то наша рідна мова", якої треба свято берегти. Плекання розговірної української мови повинно стати законом для тих, хто хоче виховати своїх дітей українцями. Приклад, дошкільник Юрчик ось як зареаґував на англійську мову Св. Клавса: „Я подарунка від тебе не хочу, бо ти не наш Святий Миколай". Практикувати двомовність нерозумно. Діти тоді матимуть неповноцінну українську свідомість, думають, що українська мова неповноцінна. Загально відомо, що необхідними є такі форми плекання мови:

— Зберігання традицій релігійних свят з усіма ритуалами.
— Святкування національних свят з голосним читанням в колі родини відповідних творів, розмов, споминів — все це формує національну псифіку.
— Особливе місце в культурі рідної мови та у вихованні мають розмови батьків з дітьми на різні теми, що вимагають правильного насвітлення.
— Голосне читання в родині, спів, перебування батьків з дітьми в природі при спільній праці й відпочинку, щонедільні виїзди в природу не можна гайнувати, бо їзда автом — прекрасна нагода для гуртового співу. Діти вразливі на красу природи, спонукувати їх висловлювати свої думки й почування, хай мистецьке бачення світу сприяє розвиткові духовости, щастю творчого себе виявлення рідною мовою й малюнком.
— Голосне читання в родині і самостійне читання українського друкованого слова дітьми — це не тільки засвоєння мови, збагачення її, але й формування її національної психіки. Тут і музика, спів, наявність в домі касет, платівок з відповідними піснями, розповідя-

Борис Попов

УКРАЇНСЬКЕ КУЛЬТУРНЕ ОБ'ЄДНАННЯ НА ДАЛЕКІЙ ПІВНОЧІ

Установчі збори Українського Культурного Об'єднання (УКО) відбулися в Мурманську — великому й важливому морському порті на далекій півночі Російської Федерації. Понад 45,000 українців живуть у цьому місті, згідно з останнім переписом населення. Вони прибули до Мурманська після закінчення калиджу чи університету, шукаючи кращого заробітку. Дехто плянував перебувати тут тільки тимчасово, але обставини склалися так, що це місто стало їхнім домом. Їхні діти народилися вже в Мурманську, багато з них не розмовляють по-українськи.

„Наше головне завдання відродити українську мову й популяризувати українську культуру серед всього населеня та ширити зацікавленя нею незалежно від їхньої національности", висловився Станислав Скорбенко — голова УКОб'єднання. УКО офіційно визнане Міською Радою Мурманська, привітало його. Але дехто побоюється, що таке об'єднання погіршуватиме міжетнічні взаємини. Такі припущення не мають основ. Ми керуватимемося законами УКО, які зумовлявитимуть взаємну активність всіх національних груп і їхні національні культурні вияви. Один з наших земляків подав внесок, щоб УКО було тільки для українців, тільки україномовне, але цей проєкт не перейшов. Місцеве етнічне населення, що живе на цьому півострові Коля — на його думку — зустрічається з досить багатьма соціяльними проблемами. „А ми, здається, іґноруємо той факт, що інші національності, що замешкують тут, можуть опинитися в подібній ситуації з бігом часу," — здогадується він.

„Я українець, моя дружина комі", каже Віктор Давидкевич. „Я бажаю, щоб наші діти навчалися і української мови і мови тубільців у додатку до російської. Та ми в Мурманську позбавлені такої можливости".

„Коли хтось залишає своє на довший час, він змінює своє відношення до матерньої мови", завважує Анатолій Бріченко — секреатр УКОб'єднання. Перед моїм виїздом до Мурманська я дивувався, що так багато українців у Канаді зберігають свою матерню мову і національні традиції. Сьогодні я їх вповні розумію. Звичайно, ми можемо відвідувати Україну кожного року, якщо бажаємо. Та ми раді говорити також нашою рідною мовою тут у Мурманську".

УКОб'єднання плянує спонукати більше людей до дії, зорганізувати українські фольклорні групи й з'єднання, які могли б обслуговувати нас національними стравами. І зокрема важливим є те, щоб ми мали курси української мови у середній школі Мурманська.

Переклад з Novosti Press Agency (APN)
03SD1-891024S105

Примітка: Повищий текст надіслала Амбасада СРСР з Оттави, подаючи примітку, що стаття буде цікавою для читачів українців у Канаді.

* * *

Чим чесніша людина тим менше підозріває інших у безчесті. Низька душа припускає завжди найнижчі побудження у всяких шляхетних вчинках. Така низька душа гадає що як вона сама є шельма, то кожний інший теж мусить нею бути.

* * *

На сцені й спати треба вміти.

ми, декорації дому українськими картинами-ілюстраціями з життя дітей.

— Грамоти треба вчити перше по-українському. За психологічним законом та мова займе в житті дитини перше місце, буде рідною, мовою молитви, яка пустить сильніше коріння в її душу.

— Стиль життя в родині — дуже впливає на українську духовість дітей, а на нього складається все вгорі сказане й багато іншого починаючи з декорації хати, через зв'язок з Україною, листування з рідними, що там живуть, відвідування їх з участю дітей добре до того підготованих — це все складається на стиль життя наших родин. Яскраві вияви національної свідомости, наявність українського мистецтва, бібліотеки, картин, мова про потреби громадські, — все це і багато іншого в'яже дітей невидимими й міцними вузлами з батьками, родиною, а з тим і народом, виплекуючи національну гідність і культуру сповнену багатою духовістю, що перемагає всі неґативні впливи середовища.

Уляна Пелех

ДОЗЕМНИЙ ПОКЛІН ВЕЛИКІЙ МАТЕРІ

Мати геніяльної Лесі Українки... Коли б ми вшанували Олену Пчілку лише за той високий титул, мали б вічно доземно вклонятися цій великій жінці. А вона ж була ще й відомим письменником і громадським діячем, талановитим ученим-етнографом, педагогом, видавцем, непохитним борцем за життя українського слова, першою жінкою членом-кореспондентом Академії наук УРСР.

Пом'янути й вклонитися провинно у недоданій шані славній дочці України зібралися в Київському міському Будинку вчителя літератори і митці, науковці й педагоги, представники громадськості столиці України.

— Нехай цей вечір, як духовне дійство, стане вінком вдячності й слави усій родини Драгоманових, яка мала у своєму дворянському родові і соратника гетьмана Богдана, й „інакомислячих" порушників порядку, вчених і митців. Ця родина зазнала й злигодів, і політичної еміграції, та попри все засвідчила високі злети творчого духу, — сказала, відкриваючи вечір, Світлана Йовенко, голова ювілейної комісії по відзначенню 140-річчя від дня народження видатної української письменниці та громадського діяча Олени Пчілки (Ольги Петрівки Косач).

Ольга Петрівна Косач, почала виступати на ниві літературної творчості у надзвичайно складні часи історії української культури, які настали після суспільної відлиги 60-х років XIX століття. Письменниця була свідком трьох заборон української мови і активним борцем за її життя, за право навчання рідною мовою у школах, за українську періодику та літературу, — на цьому наголосила в доповіді Раїса Іванченко. Вона докладно зупинилася на літературній, громадській та видавничій діяльності Олени Пчілки, її педагогічному доробку.

Говорячи про письменництво, її подвижницьку громадянську активність, кожен, хто сходив на трибуну, не забував, що вона була й дбайливо, мудрою матір'ю чотирьох дочок і двох синів — двох письменників: геніяльної нашої Лесі і Михайла Обачного, — переливаючи у них свою любов до красного письменства, до рідного народу, рідної української мови.

„Скорботною матір'ю української культури" назвав Олену Пчілку А. Погрібний, який наголосив на потребі переглянути існуючі досі вульгаризаторські, застарілі концепції й висловлювання істориків та літературознавців в оцінці її творчої діяльності.

Олена Пчілка

Хвилюючі й не відомі широкому заголові факти з подвижницького і страдницького життя Олени Пчілки навели у своїх виступах А. Костенко, Ю. Хорунжий, Валерій Шевчук, молоді дослідники Тамара Борисюк (Луцьк), Валентина Гнатенко (Київ), завідуючий Київським музеєм Лесі Українки Г. Аврахов, який прочитав також неопублікований вірш Олени Пчілки.

М. Жулинський розповів про зустрічі з племінницею Лесі Українки Ольгою Сергіїв, яка нині живе у США, про щедрість душ сестер поетеси та їхньої спадкоємниці, які зберегли у чужих світах цінні реліквії сім'ї Драгоманових, що їх тепер передано на Україну. Серед них чимало оригінальних матеріалів для існуючих та майбутніх музеїв.

Промовці говорили про те, що у нас немає жодного пам'ятника Олені Пчілці, що постать її гідна того, аби були школи й вулиці її імені. Добру справу започатковано в Луцьку, де тільки-но з'явилася вулиця Олени Пчілки. Слід подбати про належне увічнення пам'яті цієї людини, особливо в місцях, пов'язаних з її життям. Цю думку розвинув, зокрема й І. Драч.

Щира вдячність невтомній трудівниці на ниві української культури, яка внесла свою працю і в нашу нову добу — добу відродження рідного українського слова, звучала лейтмотивом кожного виступу.

На закінчення вечора заслужений артист УРСР П. Бойко прочитав вірш Олени Пчілки, а поет-кобзар М. Литвин виконав пісню на її слова, покладені на власну музику. Етнограф Надія Зяблюк проспівала коломийки, записані молодою Оленою Пчілкою на Поліссі. В концерті взяв участь фольклорно-етнографічний ансамбль „Криниця" Товариства української мови імені Тараса Шевченка.

Кор. „ЛУ".

———————

Олена Пчілка

„ЯКА КРАСА ВІДРОДЖЕННЯ КРАЇНИ"

„Яка краса відродження країни!" —
Яка печаль, коли в сумні руїни
Повернеться будинок яснозірний
І все туман покриє непрозірний;

Коли весняний цвіт надій крилатих,
Оманами і чарами багатих,
Приб'є мороз — нежданий в любу пору —
І сонце мрій сховається за гору!

Минули вже, минули ясні мрії
І зникли десь химернії надії...
Так хвиля в морі високо здійметься,
Заграє в промінні, алмазами прийметься
І знову брязне у безодню темну,
Зоставить тільки марну путь даремну
Із хвиль дрібних, розсипаних на скелі;
Ті краплі на смутній береговій пустелі,
Мов сльози спогадів про давню славу
Минулого, що Долі на забаву
Здалось...

Замість червоних коругов,
Високо знятих; лиш червона кров
Річками всюди сумними тече,
Стражденне серце тугою пече...
„Яка краса відродження країни!" —
Яка печаль — надій сумні руїни!...

1918 р., січня 30.

Олена Пчілка

ДО ЗЕЛЕНОГО ГАЮ.

(на передодні 1919 року)

Пращай, коханий мій Зелений Гаю!...
Прощаюсь не в розкішнім любім маю,
коли найбільш пишаєшся красою,
в зелені шати рясно уповитий;
Ні, на Різдво пращаюся з тобою,
як сніжкою ти встелений габою,
як з інею мороз плете мережки,
на віти срібнії чіпа' сережки.
Та ти й тепер стоїш такий ошатний:
з під снігу виступа' стовбур брунатний,
на білеє ж около наче самоцвіти
розсипав хтось, додолу і на віти, —
на сонці сяє той іней яскравий:
Стоїш і на Різдво ти кучерявий!

Вночі на тебе глянеш: ясні зорі
Геть заглядають крізь гілки прозорі;
А ти стоїш задуманий так тихо,
неначе прочуваєш близьке лихо,
що простягла до тебе руку жадну,
а в їй держить сокиру безпощадну,
готову постинать красу могутню
і обернути все в пустелю смутну,
все знищити: і дуб, і всяке древо,
щоб вдовольнить недолі хижі чрево,
укрить около чорними пеньками
над голими, порожніми ярками...

Здивують соловейки всі весною,
як прилетять вітатися з тобою;
здивуються, за що лихая доля
тебе побила враз? Скрізь буде пусто,
лиш кропива ростиме буйно, густо...

Так, буде так, мій Гаю, любий друже!
І жаль мені тебе сердечно дуже...
І хочеться сказати: „Дай же руку!
Прощай на тяжку, вічную розлуку!"
Немов би це було живе створіння;
Таке було між нас порозуміння:
Мені співав пісні, шептав ти й жалі,

а я тобі незримії скрижалі
душі моєї нишком розкривала,
від тебе не таїлась, все казала...
І радощі й журбу мою ти знаєш...
„Так; друже, так! Прощай" — мені киваєш
і ти, ти віттям смутно поникаєш...

НА ЗНІМКУ: Д. ПАВЛИЧКО з читачами у м. Кременці на Тернопільщині.
Фото І. ЯЇЦЬКОГО

МИ ЩАСЛИВІ, ЩО МАЄМО ПАВЛИЧКА

ЛЕГЕНДА про нього прийшла раніше за нього самого. На першому курсі університету в стольному Києві почули ми, студенти з літературної студії імені В. Чумака — скорочено СІЧ, — що у Львові вийшла книжка Д. Павличка „Правда кличе", а це було тридцять років тому, що на тую книжку дуже ополчилось начельство, що тую книжку рвуть і палять на огні, як в стародавні і не дуже давні часи. „Коли помер кривавий Торквемадо", „Ти зрікся мови рідної", „Лист до міністра" — ми читали і перечитували тії вірші, нам розвиднювались обрії, ми ставали видючими і видющими коло того вогню, де горіла книжка „Правда кличе"... Коли вперше познайомилися з ним, одразу вразило магнієвим спалахом: привітність і твердість. Чітко пам'ятаю навіть місце, де все це сталося. Зараз там стоїть стіл секретаря правління СПУ, а на тому столі весь актив і пасив Товариства української мови імені Тараса Шевченка.

Те, що ми маємо його нашим сучасником, а точніше кажучи, ми — його сучасники, це безперечне щастя української культури серед велелюддя її нещасть. Він виборсався з лихих тарапатів своєї юнацької пори, а зараз за ним ідуть тьми людей — за голосом його поезії, за ніжністю і смутком його пісні, за героїчним поривом його незламної гуцульської душі.

У будь-яких складах ситуаціях люди йдуть до Павличка. Різні люди. Часом їм не кортить і привітатися одначе з одним, але в скрутну пору вони розуміють, що порятувати їх може лише він. Для мене лишається таємницею, коли він встигає писати, якими дорогами до нього проходить натхнення. Адже на тих дорогах до Павличка завжди велелюддя. Віддаватися роботі усією повнотою душі — це його велике щастя, постійно він перенапружений, пругкий, мов тятива, іронічний, ніжний і шорсткий. Вміє достосуватись до умов ситуації, але це не позбавляє цільності його характеру, що, як відомо, народжує людську долю. За повним українським Шекспіром стоїть його ініціятива, за багатьма спілчанськими і всеукраїнськими починаннями — теж він. Болгари і кубинці, поляки й чехи знають Україну, бо знають Павличка, євреї цитують його „Єврейські мелодії", а сучасні владоможці цитують його ранні поезії, не встигаючи за темпоритмом сучасного поета, громадського діяча, політичного стратега і тактика. У нових умовах нашого життя він розкривається на повноту душі — смутку там багато і печалі, часом — скорботи і розпачу, але все ж поперед йде надія, бринить сподівання, випростує зелені рученята з-під асфальту буденщини незнищима віра.

Ми щасливі, що маємо Павличка.

Іван Драч

МОЯ ПОДЯКА

Торонто 22 жовтня 1989 р.
Прийняття для С. Стечишин в Інституті св. Володимира. С. Стечишин промовляє.

Від часу надання мені державного відзначення Ордену Канади, я отримую привітання і ґратуляції листовно, телефонічно та при особистій зустрічі. Годі всім подякувати листовно, отож висловлюю мою глибоку вдячність усім цією дорогою через пресу. Дякую всім за вияв уваги, прихильности та признань.

Дякую відділові КУК в Оттаві і його голові д-р Юлії Войчишин, а зокрема відділові Союзу Українок Канади ім. Л. Українки і його голові пані Галині Безначук Смирнів за зарядження громадської зустрічі під патронатом КУК для нас двох нагороджених Орденом Канади: Леоніда Молодожанина і мене, 19-го жовтня 1989 р. в залі УКЦ Св. Івана Хрестителя. Програмою вдало проводила д-р Ю. Войчишин, привітавши нас з отриманням державного відзначення. Щиро дякую Галині Безначук Смирнів за її промову привітну про мою працю та за те, що вона займалася мною і моєю дочкою Зенею в часі нашого перебування в Оттаві. Приємно було поговорити з учасниками при перекусці. Дякую добр. Євгенії Божик за милу гостину в її домі. Приємно було провести пів дня в гостині домі Ольги Войценко, бувшої голови Союзу Українок Канади. Особливу подяку складаю Зорі Луцик Джексон, моїй землячці з Саскачевану, що два дні опікувалася нами, возила скрізь по Оттаві, гостила нас у своїм домі і ресторані, сиділа з нами на летовищі аж до відлету спізненого літака. Сердечно дякую всім за участь у зустрічі.

Моя глибока подяка СУС Східньої Канади, зокрема Східній Екзекутиві Союзу У. К. за влаштування громадського прийняття — зустрічі для мене в неділю 22 жовтня 1989 р. в залі Інституту Св. Володимира в Торонті. Зустріч очолювала голова Східньої Екз. Союзу УК Степаня Шпитковська. Увійшовши до залі під ескортою Богдана Прокопова, дириктора Інст. Св. Володимира, до мельодій гри на бандурі Ярослава Антоневича (зятя мого сина), мене незмирно здивувала велика кількість учасників, повна заля по береги, чого я ніколи не сподівалася. Дружній привіт при вході і традиційне привітання хлібом і сіллю гуртка танцюристів Академії Українського Танцю Дановії Стечишин Антоневич (моєї внуки) відразу створили привітну атмосферу і в такому приємному піднесеному дусі проходила програма вечора. Моя щира подяка зарядчикам за чудовий корсаж і за таке зворушливе привітання. Дякую всім за чисельну участь.

Увагу звертала декорація столиків для учасників. На кожному столику пишався свіжий букет нашої традиційної червоної калини з повними китицями достиглих ягідок. Це з города Юлії Головатої, казали мені. Особливо здивувала мене пляшка вина на кожному столику, на якім була наліпка з написом про моє відзначення Орденом Канади. Це вже понад всякі сподівання. Щиросердечно дякую зарядчикам за такий оригінальний вияв пошани.

Програма, якою проводила голова Стефанія Шпитковська, складалася з розвагових точок і промов, привітів. В розваговій частині був виступ танцювального гуртка Академії Українського Танцю: Буковинка і Підскоки (Волинь), хореографії Дановії Стечишин. Одяг танцюристів в обидвох танцях був добре дібраний, виконання було захоплююче. Іван Стечишин, (мій внук), студент музики, відіграв кілька народних мельодій на флейті. Щиро дякую танцюристам, Дановії та Іванові за збагачення вечора своїми виступами.

Щиросердечно дякую всім бесідникам за вияви пошани і признання в своїх привітальних промовах. Промовляли: Ярослав Соколик — відділ КУК; Марія Шкамбара — КУК; Оксана Соколик — СФУЖО; Ольга Гамара — Філії Українського Музею; Маріян Горгота — СУС Східньої Канади; Богдан Прокопів — Інст. Св. Володимира; суддя Володимир Тарнопольський; Ґеня Матієшин (моя вихованка); Анна Стасів, бувша могилянка, учасниця першого жіночого з'їзду 1926 р.; Юлія Головата — Східня Екз. Союзу УК; Стефанія Шпитковська — Східня Екз. Союзу УК. Моя глибока вдячність усім.

Дякую за букети чудових квітів від: гуртка моєї родини присутньої на зустрічі; Східньої Екз. Союзу УК; Клюбу Професіоналістів і Підприємців (Михайло Вавришин, голова); моїх приятельок — Анни Стасів, Марії Пресуньки, Джесі Боднар; Олі Стахник (вислані до хати); Івана і Марусі Стефурів (вислані до хати), Содборі. Окремо щиро дякую панству Іванові і Альбіні Церковникам за несподіваний подарунок на пам'ятку.

Моя сердечна подяка за величезного розміру Грамоту Подяки в рамах під склом, **наче вікно,** яку мені вручено. На грамоті великий напис **ПОДЯКА,** а далі кому, за що і від кого. Це спільна грамота подяки мені від усіх відділів Союзу Ук і ТУС у східній Канаді. Казали мені, що цю грамоту придумали і виконали організації СУС у Гамільтоні. Моє щире спасибі ініціяторам і виконавцям за такий оригінальний вияв вдячности. Це цінна для мене пам'ятка.

Торонто — Прийняття в Інституті св. Володимира. Богдан Прокопів уводить С. Стечишин до залі. За ними о. М Боднарчук.

Дякую зарядчикам прийняття за великий, гарно удекорований святковий торт з написом привітання мені з Орденом Канади. Дякую всім паням, що принесли своє печиво, і тим паням, що займалися буфетом. Дякую зарядчикам, що подбали зняти події того вечора на відеофільм. Це тривала пам'ятка для мене і моєї родини. Дякую Славі Картер за фотознімки з прийняття.

Моя особлива подяка працьовитій Стефанії Олійник за всі її турботи про прийняття. Разом з нею багато праці вложили: Слава Гарах Пастир (моя землячка з Кридору), Галина Мельник Марко, Мирослава Гузяк (за її добрі поради), Ґеня Матієшин, Зеня Стечишин, Дановія і Яро-

Торонто, 22 жовтня 1989 р. в Інституті св. Володимира прийняття для С. Стечишин. Зліва до права — М. Горгота, Ю. Головата, С. Стечишин, о. М. Боднарчук, О. Гамара, Б. Прокопів.

слав Антоневичі, Це ті, про яких я знаю, а їх могло бути більше. Всім, хто займався прийняттям моє щире спасибі.

Щиро дякую всім, що возили мене своїм автом по Торонті: Стефанії Олійник, Вірі Шевчук і Наталії Саґден, панству Євгенові і Галі Слонецьким, Ярославові Антоневичові, Ірені Тад.

Громадське прийняття в Торонто було для мене дуже зворушливе виявом щирости і людяности. Це перший раз у моїм житті, організація, в якій я провела своє життя, віднеслася з таким шанобливим привітанням і виявом подяки за мої скромні труди. Моя глибока всім подяка.

Моя щира подяка паням відділу Союзу УК ім. О. Кобилянській в Саскатуні за влаштування зустрічі з громадянством в неділю 11-го листопада 1989 р. в катедральній залі УПЦ Пресв. Тройці. Щиро дякую Марії Воронюк, краєвій голові Союзу УК, і Анні Михайлюк, голові відділу ім. О. Кобилянської, за всі їх труди в заряджуванні прийняття і за введення мене парадно до залі. Щиро дякую паням з провінційної Екз. Союзу УК на Саскачеван, що прибули на зустріч з Норт Бетлфорду і Блейн Лейку в таку того дня непогоду: голова Анна Іванчук, добр. Леся Удод, Катерина Маліцька, Марія Цьона. Місцеві жіночі організації, що входять до відділу КУК, який очолює Г. Максимюк, вислали своїх представниць. Щиро дякую всім учасникам, що не побоялися прийти в таку снігову замітіль і вітрюгу.

Програмою вміло проводила Анна Клопушак, заст. голови краєвої екзекутиви Союзу УК. В розваговій частині програми було читання поеми Лариси Мурович „ЗМАГАННЯ СОСНИ" зі збірки „Піонери святої землі", виданої 1969 р. Ця поема присвячена Савелі Стечишин, піонерці жіночого руху в Канаді. Для цієї поеми композитор Сергій Яременко вложив музику на хор. Не ставало часу приготовити хор, отож замість хору Леся Клопушак грала цю композицію на піяно як супровід до читання поеми Марією Гарбус. Далі був квартет, у склад якого входили: Анна Клопушак, Вікторія Рак, Марія Кіндрачук, Леся Степанюк, відспівав кілька новіших пісень з України. Катруся Лабач грала кілька народних мельодій на бандурі. Щиро дякую всім виконавцям, що збагатили програму.

Вияви свого признання привітами висказали: Анна Михайлюк, голова відділу ім. О. Кобилянської; Розанна Ковальська — гол. відділу ім. Г. Романчич, Людвик Кий — гол. катедральної громади УПЦ Пресв. Тройці; Станіслав Клопушак гол. пров. Екзекутиви ТУС; Шері Бобовська — гол. СУМК; Анна Іванчук — голова Пров. Екз. Союзу УК; Віра Наконна — голова Укр. Музею Канади; д-р Дмитро Ціпивник — краєвий голова КУК; адвокат Морис Чернецький — гол. відділу КУК; Марія Чарнецька — Клюб університетських жінок; Бетті Бекетт — Саскатунська Жіноча Рада; Галя Максимюк — гол. відділу КУК; Марія Воронюк, краєва гол. Союзу УК, говорила шир-

В Інституті св. Володимира — Грамота подяки для Савелі Стечишин від всіх відділів СУС у Східній Канаді. Зліва Стефанія Олійник, друга — Галина Марко.

Саскатун — 11 жовтня 1989 р. прийняття в залі УПЦ Пресв. Тройці. С. Стечишин промовляє.

ше про мою суспільну працю; митр. прот. Максим Олексюк дав палку промову про наші осягнення в Канаді і дальшу місію української спільноти. Моя щира подяка всім промовцям.

Я вдячна відділові ім. О. Кобилянської за корсаж і букет чудових живих квітів. Щиро дякую за створення такої милої, приязної, людяної, дружньої атмосфери на прийнятті. Відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні це моя перша організація, що я помогла створити 1923 р., з якої постала 1926 р. краєва організація Союзу Українок Канади. В цьому відділі є мої близькі приятельки, друзі, з якими спільно працюємо вже 67 років. Дякую паням відділу за всі турботи в зарядженні прийняття. Дякую паням, що принесли печиво і зайнялися перекускою. Дякую Марії Воронюк за відеофільм і фотознімки з прийняття як особистий дарунок на пам'ятку.

Щиро дякую Анастазії Пограничній, Ніяґара Фолс, Онт., моїй довголітній приятельці, що пожертвувала $100.00 на Інст. Св. Володимира як вияв пошани до мене. Моя вдячність відділові Союзу УК в Келовна Б.К. за пожертву в сумі $100.00 на „Промінь" в мою честь. Щире спасибі жертводавцям за такий практичний вияв пошани.

Савеля Стечишин

Прийняття в Оттаві в залі церкви св. Івана Хрестителя.
Гурток членок відділу ім. Л. Українки.

УРИВКИ З ЛИСТА ДО РІДНИХ В УКРАЇНІ

7.4.1990. І знову весна і свято весняне — Великдень! Але я ніяк не можу повернутися до таких, колись винятковых настроїв, думок, розмов і планів що їх приносила ця пора року у нашу чисельну родину. Тут нема ще тепла, постійно заповідають непогоду — зимно і замість дощику — часто сніжок! Від безустанку сумно. А в мене навала зайнять. Я щойно кілька днів тому упритомнила, що так уже близько до Воскресіння Христового, а я ще не післала Вам привітань. Щось я прагну написати таке, щоб поменшити Ваші болі та смутки, але нема і в мене духової рівноваги. Не уявляєте, як мені тужно за Вами, як хотілося б побачити Вас усіх, натішитись видом Рідного Краю, хоч тепер і він виглядом своїм змінився. Як читаю свої спомини з років моєї першої поїздки до Вас, вони були ще такі інакші... Був смуток, коли від'їжджала з України, але я мала певність, що за рік-два прибуду знову, що всіх Вас зустріну. Та тепер не зустріну вже ні Петруся, ні Феді, ні дяді Василя, не бачила ніколи живим і не побачу Андрієчка!..

Єдине світло, що дає змогу дивитись в майбутнє, — це те, що вичитую у пресі з України, що привозять нам туристи-митці з України своїми виступами при різних нагодах. В минулу неділю (ч.ч.) був у Торонті концерт двох незвичайних — нам уже знайомих (давали нам свої концерти з поетичним словом і грою на бандурі) — Ніла Крюкова і Галина Менкуш. Було поетичне слово твору „Маруся Чурай" Ліни Костенко, а тепер — твори Тараса Шевченка. Просто не можу передати словами того враження, — понад півтори години Ніла рецитувала тексти поем: „Кавказ", „Сон", „Суботів", „Гайдамаки", „Катерина" та багато інших баляд з такою талановитою ілюстрацією ідей, думок, настроїв з творів, я сиділа зачарована. Бандуристка Галина додавала зворушливом співом і грою до слів своєрідне тло. Після концерту я мала змогу приватно порозмовляти з ними. Дивувалася, що стільки творів вивчених напам'ять. А мені Ніла: „Я не вивчала, я переживала те, що втілив у персонажі Шевченко, воно все лилось те слово у мене підсвідомо. Це геній Шевченка передав мені думки й настрої персонажів у творах. Вони мені були близькі. А про Марусю Чурай сказала: „Я увійшла в істоту Марусі, відчула її переживання й думки. А коли авторка твору по виступі в Києві побачила мене, сказала, що якраз такою, як я вона уявляла собі Марусю Чурай, пишучи твір". У Ніли доня 19 років, яка просила в мами не одягу чи чогось іншого, а тільки книжок, яких бракує ще в Україні (головне про історичні постаті, що заборонені були в Україні).

Читаю в журналі „Пам'ятки України" — учителі мандрують з учнями тими шляхами, що є свідками великих історичних подій. Була стаття про мандрівку шляхом Ігоря на половців. Цікава реакція була дітей і батьків на захоплення мандрівників історичними пам'ятками. Діти знаходили спільну мову, а батьки дивувались чому школярі та їхні вчителі розмовляють про це українською мовою, мовляв, в науці вона незвична.

Була на концерті композитора В. Злотника з України. Грав і співав свої композиції — пісні дуже глибокого змісту, такі проймаючі душу не тільки словом, але й мелодією та грою на форте-

піяні. Кожну пояснював — що спонукало їх створити. Наприклад: „Батьки і мати" — передавав переживання дітей, батьки яких розійшлися. Читаю в пресі, що в Україні „розпадається" щорічно понад 180 тисяч родин!

На закінчення був твір „Свічка" — повний символіки. Твір віддзеркалює долю нашого народу. Свічка дає світло, яке, хоч і легко може згаснути, але ще ніколи цього не було, не гасла, як і наша пісня. Часом в мороці світло темніло, але свічка священна, світила перед вівтарем, несла хвалу тим, що хоронили її від вітрів, вона перетривала до часу, коли розвиднілося. Кінчиться пісня сильними акордами.

Ніночко моя, така зболена почуттями, розгублена в думках про земське і потойбічне життя. Це вічна тема! Багато її в літературі. Відомий американський поет і філософ Т. С. Еліот, що молодим був атеїстом, переживши складності життя, прийшов до релігії, людина потребує Бога. Бо інакше життя стає безвартісним. Сказав Еліот: „Я б не хотів жити в світі, в якому не було б зла", тобто де не було б боротьби добра, щоб знищити зло. В боротьбі людина виявляє свої вартості, змагає до вічности, відчуває вартість і доцільність життя.

Я Твоїм листом з описом Андрійчикового літання у сні глибоко вражена. Дитина, маючи цей сон і розповідаючи Тобі про нього, збудившись, була душею високо. Наша туга за ним, наша увага про його позагробове життя хай буде окутана поезією. Він житиме у наших споминах як Ідеальна Дитинка. Я живого Андрійка не мала щастя бачити, але маю його прекрасним письмом сімрічної дитини написані листочки, маю й Твої описи його життя і поведінки. Напишу про Андрійка, бо він є символом тих усіх діток, що їх так багато відходить у потойбічне життя через нас дорослих, загублених у оцінках вартостей життя. Яку ціну ми платимо за всі технічні досягнення? Чи ми з ними щасливіші? Нищимо природу, родинне життя, духовість молодого покоління погонею за вигоди, за достаток?!

Кінчу загального листа, буду ще додавати окремі. Вітаю всіх Вас найсердечніше з Воскресінням Христовим і бажаю глибоких роздумів про незбагнення таємницю Христового життя і Воскресіння.

Христос Воскрес!

Ваша тітка Уляна

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ МИРОСЛАВА І АННИ СТАХІВ

Торнгил, Онт.

Дня 27 січня 1990 року в домі пана Мирослава і пані Анни Стахів зібралися родина, знайомі і односельчани урочисто відсвяткували 60-ти ліття подружнього життя господарів.

Пан Мирослав і пані Анна (з роду Бендюш) походять з Галичини, зі свідомого села Денисова. Доля ж їм судила одружитися вже в Канаді, в місті Едмонтоні. Мирослав Стахів прибув в Канаду в 1921 році, а Анна Бендюш в 1928 р. Одруження відбулося 25 січня 1930 р., а в 1934 р. молода сім'я з двома дітьми переїжджає до Торонта.

В Торонті вони відразу включилися в громадське життя при українському народному домі. Анна співала в хорі, належала до драматичного гуртка і відзначилася як добра декляматорка.

Коли ж православна церква св. Володимира придбала своє приміщення, Мирослав і Анна вписалися в члени громади, а Анна вписується в членки СУК ім. Кн. Ольги.

З відкриттям Інституту св. Володимира подружжя Стахів вступають в члени Інституту, щиро і жертвенно працюють для Інституту, бо ж це праця для розвитку української культури.

Через кволий стан здоров'я Мирослава Стахова, донька Мирослава і син Володимир рішили відзначити це урочисте свято в їхнім домі при допомозі тут Мирославі, Володимира Білого та дітей Мирослава, Алена з дружиною Ґосі і Дарусі, також Лідії — дружина Володимира.

Замість подарунків гості та родина рішили вшанувати ювілятів — п-во Стахів подарунком в сумі $1.035.00, які за згодою ювілят передано на Інститут св. Володимира в Торонто.

Ювілята жертвують $60.00 на „Український Голос", якого їм передплатила ще як дарунок на весілля. На журнал „Промінь" ювілята склали $60.00.

Анна Балан

Зліва направо — Н. Гуменюк, А. Токарик, С. Василишин, Ф. Пелех, Ф. Кругляк.

ВШАНОВАННЯ СОФІЇ ВАСИЛИШИН

В неділю, 19-го листопада 1989, членки Відділу Союзу Українок Канади, при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні, — по Службі Божій в Катедрі зійшлися до Авдиторії на відзначення довго заслуженої членки відділу, пані Софії Василишин за одержання Шевченківської Медалі на Конґресі К.У.К. 1989 року, — за її велику працю в церковному і громадському житті.

Членки засіли за гарно прибраними столиками до смачного полуденка, а за головним столом сиділи, пані Софія, Філія Кругляк — голова відділу, Анна Токарик, бувша голова Союзу Українок Канади і Уляна Сліпчук, племінниця пані Софії. По молитві, вручено троянди для відзначеної.

Після обіду, голова, пані Філя Кругляк, привітала присутніх, склала ґратуляції пані Софії за високе відзначення і побажала кріпкого здоров'я від всіх членок, і покликала пані Анну Токарик, бувшу голову Союзу і приятельку до слова. Пані Анна вмілими своїми словами переказала про своє приятельство з відзначеною і звернулася до святкової, карточки, що було приготовлено, про життя і заслуги пані Софії Василишин. Кожна членка отримала „карточку-святкову" на пам'ятку дня.

По промові пані Токарик всі присутні заспівали „Многії літа". Пані Василишин подякувала присутнім за вшанування і сказала, що бажає далі прислужитися щиро до громадської праці і У.П.Церкви.

Членки відділу при катедральній громаді є горді, що маємо достойно відзначених членок, які працюють між нами.

Щасти Вам Боже!

———————

ІМПРЕЗА НА ФОНД ЖУРНАЛУ ПРОМІНЬ

ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБ
ГЕФОРД, САСК.

В неділю, 18 лютого 1990 р. відділ ім. Ольги Басараб влаштував відзначення журналу „Промінь" з нагоди його 30-ліття.

Імпреза почалась в неділю рано Службою Божою в місцевій церкві, яку відслужив митрофорний протоієрей Григорій Удод. Його син Гриць Удод прикрасив службу читанням Апостола.

По службі Божій була відправлена панахида за героїню Ольгу Басараб. Прекрасні калачі на панахиду спекла Савеля Баран. По Службі Божій Отець Удод запросив усіх на поминальний обід, котрий приготувало жіноче товариство. Так Петро Баран подякував всім за участь, а Грицеві Удоду за урочисте читання апостола.

В такій приємній атмосфері пан Михайлюк запросив гостей скласти пожертву на наш журнал „Промінь". Гості щиро відкликнулись і склали $137.00, за що ми всі щиро дякуємо. Журналові „Промінь" і редакторці журналу п. Когуській бажаємо доброго успіху на 1990 рік.

Оля Смитанюк

ҐРАТУЛЯЦІЇ ГАЛІ МАЙБІ!

Ґратуляції пані Галі Майбі, яка була вибрана до Шкільної Ради „River East" у Вінніпезі в міських муніципальних виборах 25 жовтня 1989 року.

Пані Галя Майба є колишньою вчителькою і членкою Шкільної Ради від 1972 року. Вона є активна в різних народніх і культурних організаціях міста Вінніпеґу. Вона є бібліотекаркою в „Українському Народнім Домі", скарбничкою „Товариства ім. Лесі Українки" при катедрі Пресвятої Тройці, де також співає в Катедральному хорі.

Вона є дочкою п-ва Івана і Ольги Долинчуків і дружиною д-ра Ігоря Майби.

Пані Галя Майба була вибрана головою Шкільної Управи „River East School Board" на першому засіданні 30 жовтня 1989 року.

І. І. М.

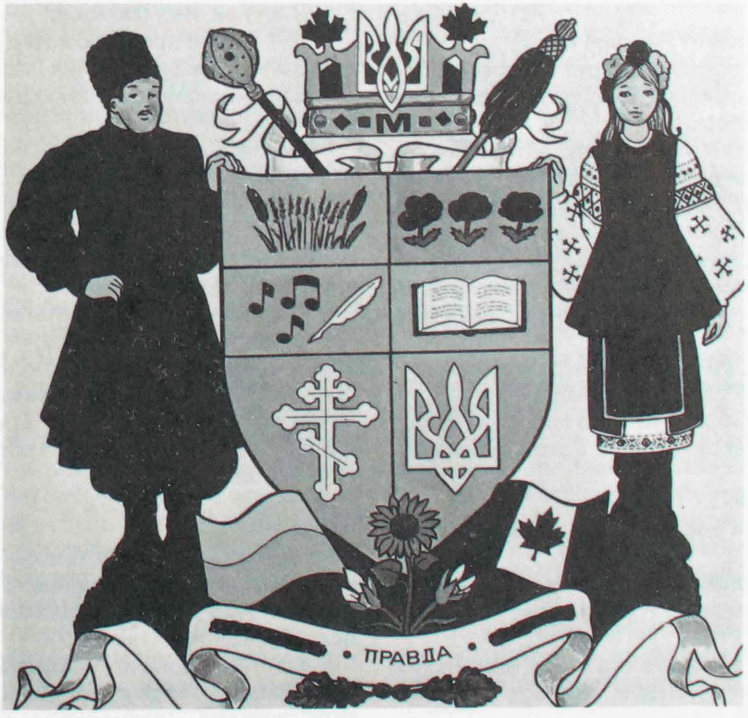

copyright I. I. Mayba, M.D.

Григорій Косинка

НА БУРЯКИ

(Згадка з дитячих літ)

Літо. Починає благословитись на світ. Мати рве на городі росисту цибулю, меле пляшкою сіль і кладе з сухою паляницею до торбирукава...

Ранішній солодкий сон; страшенно хочеться спати, аж пахне і сниться: біліє полями туман, а росою — молоко, холодне, смачне; перекликаються півні...

Слухаю: щось легенько гладить голівку, плаче... Прокидаюсь.

— Це я, моя дитино! Вставай, пора: Шаповал пробіг недавно до зборні, збираються...

Розкрила свитку, глянула на порепані ноги сина: „О діти, діти! На буряки, пузатим служить, весь вік поневірятись по наймах... За що? Де ж тоді Бог? Ні, далі цього не буде, люди..."

— Нічого, сину, я не плачу, самі сльози ллються.

— Снилось молоко? Ех, горе наше...

Вмиваюсь холодною водою на ганку; коло вікна шелестить листя явора, а підняті нерви дратує туман з росою і...

Сердито, мовчки гострю сапу; мати молиться до кривавої сонячної смуги на вікні, журливо поглядає на мою маленьку жваву постать, кривиться, і сльози, як золото, котяться по блідих щоках і падають на жовту долівку...

— Сьогодні, мамо, треба купить тому рябому собаці півпляшки — не дає гонить два рядки, треба підмазать...

— Ой нещастя, де ж того четвертака взять?

— На бур-ря-ки! Дівчата, молодиці!..

Загавкали собаки, і вулицею пробіг, як козак, чорний, загорілий прикажчик, і знов кутком покотилось:

— На бур-ря-ки!

Хапаю мовчки торбу й сапу — до панської економії!

Оглянувся: шелестить явір, лащиться Лиско, а над ярками зайнялася, горить червоним полум'ям смуга неба...

— Сімнадцять копійок день... маленький брат... мати... Ех! — вітром врізався в росисті стежки, далі тихо, таємниче:

— Боже, коли б гонить сьогодні два рядки! Яке це щастя: два рядки — синя сорочка, хліб... А як же пани?

Росистий ранок заплакав дзвониками, і шляхом до пристані фаетон — блись-блись колесами — аж смішно стало!

— Купаються в добрі чужому... Ми робимо. Ну да, так: пан наш ворог!

Засміялись дзвоники шляхом аж на вигоні, і тільки чути голосну пісню полільниць та іноді хапливе: „Рушай!"

Все змішується — пісок холодний під ногами, пісня...

Ой горе нам, молодим,
З цим прикажчиком дурним,
Гей, гей! Ох-хо-хо!
З цим прикажчиком дурним,—

весело затягли дівчата, та...

Сердиті, заспані молодиці моргали, приказували, і останній акорд пісні покотився сивим степом аж до гусачівських ланів:

Гей, гей! Ох-хо-хо!
З цим прикажчиком дурним!

— З жиру, батькові дочки, казитесь!

— Бач, Серафимка побачила прикажчика та як вигукує!

— Високо літа, де то сяде...

Прикажчик ліниво підганяв свою булану, попалював цигарку і жартував з молодицями.

— О! Моргнув оком, — думка: „Треба попросить дядину — він до неї залицяється, щоб... той... два рядки..." — Попросив.

— Хай поле, але коли одстане, прожену з лану!

— Ні, дядечку, їй-богу...

— Ми будемо переполюватись, не бійся, Тронька, — сказала та й посміхнулась чорнява...

„Яка вона добра й гарна... Але ж: два рядки — тридцять п'ять копійок, синя сорочка!.."

Я був щасливий.

* * *

Зайняли постать. Працюю не розгинаючись, стараюсь, зверху пече сонце, а в грудях печія, і десь глибоко-глибоко думка жевріє: "Мужицька доля гірка..."

— Гай-гай! Тронька , не одставай!

Підводжу голову: мої рядки переполоті, а коло рову стоїть чорнява Пріся і кличе обідати.

І знов — хороше і смішно, почервонів і дістав цибулю з торби... Обідаємо.

До полудня працюю мляво, а коли попише

Продовження на ст. 20.

CHORNOBYL

1990 marks the fourth anniversary of the worst nuclear explosion in history. On Saturday, April 26, 1986, at 1:23 a.m., one of the four nuclear reactors at Chornobyl, Ukraine, exploded. Two blasts, seconds apart, blew off the top of the building, set off at least thirty fires, strewed radioactive trash for kilometres around the plant and shot plumes of gases more than a kilometre into the air.

Chornobyl was not only the beginning of a new era in Ukraine, but it put Ukraine on all the maps of the world. It changed the history of commercial nuclear power and everyone on this earth is affected by it in some way.

The Chornobyl Nuclear Power Station is situated on the right bank of the Pripyat River between the towns of Pripyat and Chornobyl. Pripyat is three kilometres north of the power station, also on the right bank of the river, and was a new town specially built in the 1970s for the power workers and their families. It had a population of 49,000.

Fifteen kilometres to the southeast of the power station is the small, 12,000 population, old town of Chornobyl. It is situated at the junction of the Pripyat and Uzh Rivers. Both of these waterways flow into the giant Kiev Reservoir. Kiev is about 130 kilometres south of Chornobyl and the Kiev Reservoir or the Kiev Sea stretches between these two points. It was built on the Dnipro River in the years 1964 to 1966, is 110 km long, 12 km. at its widest and has an average depth of 4.1 metres. It is the main water supply for Kiev, a city of 2.5 million people.

The events of April 25-26, 1986 at the Chornobyl Nuclear Power Station began with the planned shut down of Reactor No. 4 for the required maintenance. However, before the shut down, there was to be an experiment. It was scheduled for a Friday, not a good day as workers are tired by the end of the week. Furthermore, the experiment was delayed because of the day's power needs and the signal to go ahead was given late in the evening.

One of the operators transferred the control of the reactor's power level from one system to another but he failed to program the new system with an instruction to maintain power at the minimum safe operating level. This failure started a chain of failures which led to the accident. The final step was pushing the AZ-5 button to shut down Reactor No. 4 but it was too late. In less than 30 seconds the Chornobyl reactor was an inferno.

At the time of the disaster, 176 members of the staff were on duty at the four operating reactors. In addition, there were 268 construction workers at a site nearby where two more reactors were to be built. Two men were killed outright; eighteen others received heavy doses of radiation which caused their hair to fall out and their skin to peel. They were rushed to a hospital in Moscow where they died.

The Chornobyl fire crew which came to the rescue, consisted of only 15 men and they were not prepared to deal with such a catastrophe. They first radioed "Call Number Three" in response to which every fire truck in Kiev Oblast was obliged to rush to the scene. It would take two hours for fire fighters to come from Kiev. The first firemen had no protective clothing, had no way of reaching the roof of the reactor, 21 metres high, and their Geiger counters could not measure the radiation because the level was too high to be read.

The fire raged in at least five different areas. Part of the roof over the reactor had fallen in; the firemen were faced with burning chunks of graphite; their boots stuck in the hot melting tar of the roof which was left; soot and smoke made it hard to breathe and bits of radioactive material rained on them, burning into the skin.

The firefighters used gas and foam sprays to bring the fire under control without success. They turned to using water. The burning unit was flooded with up to a million gallons. There was danger in the water coming into contact with the heated zirconium cladding of the fuel elements which could have produced an explosive hydrogen gas. Luckily, this did not happen. Another danger was that the contaminated water which poured out of the damaged reactor, could pollute the Kiev Reservoir, a major Ukrainian water supply.

The core of the reactor continued to burn. On the evening of April 26, an airforce major-general was ordered to smother the burning core. Using helicopters, military pilots flew 279 sorties in two days and dropped bags of sand, lead, clay, dolomite and boron carbide into the reactor, a total of 5000 tons. Local truck drivers were put to work about three km. from the plant to dig clay. They worked till May 2,

when they had to be sent to hospital, suffering from nausea, diarrhea and fever.

Meanwhile, workers had shut off the three other reactors.

Troops from chemical units in protective suits and masks cleared away chunks of radioactive material from the grounds of the plant. Other soldiers hosed down buildings and trees with water and sprayed a liquid polymer all around that would dry to a film and trap radioactive dust.

By April 30, the operation to put out the fire and stop the emissions seemed to be successful. But on May 1, the reactor increased emmissions until May 5, when it stopped. Experts do not know why it began again or why it finally stopped erupting.

The next problem facing the Soviet authorities was how to evacuate the thousands of people in the Chornobyl area. A radius of 30 km. around the power plant was declared a danger zone. A fleet of 1216 Kiev city buses and 300 trucks evacuated the entire population of Pripyat in three hours in the afternoon of April 27.

After the evacuation, rumours circulated that the bus drivers constantly swigged from vodka bottles as they entered the danger zone. They believed that with enough vodka inside, the human body is one and a half times more resistant to radiation.

Little luggage was allowed. Some went with only the clothes on their backs. Washing was left hanging on clothes lines; childrens' toys lay scaattered in yards; windows and doors were taped up and apartment blocks locked. The town of Chornobyl was evacuated between May 3 and 6. Eighty-one thousand farm animals were shipped out in hundreds of trucks.

In all, 135,000 people were evacuated from 179 towns and villages in Ukraine and Byelorussia but some villages were never evacuated. Some old men and women refused to leave. "Who will feed the ducks and chickens? They would never forgive us." They hid in cellars and lived on canned food.

People were billeted in cramped conditions at farms and villages outside the radiataion zone. Families were separated and mothers did not know the whereabouts of their children. People were searching for their relatives for weeks afterwards.

The evacuation from the city of Kiev was a different case. In the first place, the wind blew the Chornobyl radiation cloud northwestward for about nine days. So the Baltic countries, Poland, West Germany and the Scandinavian countries got the first levels of radiation. Swedish authorities were the first to note the high radioactive readings they were getting in the air sixty miles north of Stockholm, which they could not explain, and telephoned Soviet officials on April 28. The reaction of Soviet authorities was to keep the news of the disaster as secret as possible. Even when Moscow finally announced the accident late in the evening of April 28, it insisted that there was nothing to worry about.

So May Day, 1986, was celebrated as usual in Kiev and Moscow with music, military parades and loud-speaker slogans. The marchers waved red flags and carried bouquets of flowers and balloons. It was a four-day holiday which ended on May 4. It was not till May 14 that Mikhail Gorbachev appeared on national television to discuss the catastrophe. However, having first suppressed the news of the disaster, the Soviet media continued to play down the damage and released a great deal of false and misleading information.

But news did not wait for official reporting. The first signs of alarm in Kiev began on May 1st. Rumours began to circulate as thousands of foreign tourists and students were being warned by telephone calls from Western Europe, North America and Australia. An American student received the following telegram from Chicago, "Leave Kiev immediately. Major meltdown at Chornobyl. Water contaminated by radiation. Fly out as soon as possible. Love, Mother."

The fear in Western Europe bordered on hysteria. In Austria, mothers warned their children to stay away from puddles of rain water. In Denmark, police ran geiger counters over trucks returning from Ukraine. In Sweden, farmers were told to bring their cows in from the fields. In Britain, officials checked fresh milk. In Poland, there was anger and bitter humour. "Nothing good ever blew on a wind from the East." Bewildered Europeans were told their country's nuclear energy was safe, but, at the same time, advised not to eat lettuce, spinach or pick mushrooms. As one West German said, "I do not know what to do anymore because I have been listening to the radio every hour."

The evacuation out of Kiev was not orderly. Thousands fled when the Ukrainian Health Minister announced on TV that the wind had changed and the radiation cloud was blowing towards the city. Extra trains were put into service as people put their children onto trains to other places where they had relatives. Then it was announced that schools were to be closed ten days sooner and children would be evacuated to summer camps early, In mid-May 250,000 left Kiev as well as thousands of pregnant women and mothers with babies.

(To be continued)

Helen Raycheba

In business, timing is everything. Now is the best time to get ready for the proposed GST.

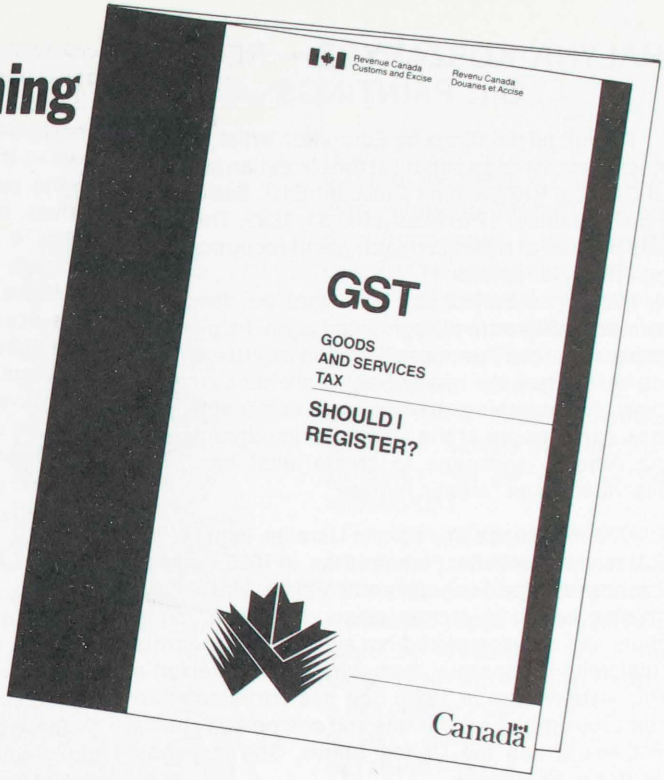

Help starts with this GST information kit, mailed to businesses across Canada.

If you didn't get yours, or if you have any questions, call now:

1 800 267-6620
9 a.m. - 5 p.m. Mon. - Fri.

Or pick up a kit at your nearest post office.

Telecommunications device for the hearing impaired: **1 800 465-5770**

Prepare Early

- You'll receive information on how the proposed GST applies to your business.
- You'll have plenty of time to choose the administrative options most convenient for you.
- You'll know how to take advantage of tax rebates on the Federal Sales Tax.
- You can get help to adapt your accounting system and prepare your staff for the change.
- As well as getting information and help in person or by phone, you can reach a GST question and answer data base via PC. Call: **1 800 267-4500**

Revenue Canada is ready to help you understand and prepare for the proposed GST.

Canada's GST. It's good business to prepare now.

Revenue Canada
Customs and Excise
Revenu Canada
Douanes et Accise

Canada

HALYNA KOSZARYCZ — RECENT OIL PAINTINGS

Recent oil paintings by Edmonton artist, Halyna Koszarycz, were on exhibit at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon, from November 17 to December 31, 1989. The artist was present at a public opening and reception held on Friday, November 17.

Halyna Koszarycz paints in what she describes as modern/figurative/fragmented style. Inspired by cubism, she has developed a unique way of expressing her themes, the basis of which are her Ukrainian roots. She combines tradition and spirituality, history, experiences of the Ukrainian immigrants and the Alberta landscape to create what has been described as an "artistic fantasy".

Mrs. Koszarycz was born in Ukraine, immigrated to Venezuela with her parents, then, in 1965, came to Canada with her husband and children. Her artistic training began in Austria when she was a young child, and she completed her studies at Concordia University in Montreal from where she received a Fine Arts degree in 1986. She has participated in numerous group exhibitions and one person shows in Canada and the United States. She currently resides in Edmonton.

When Halyna studied at the University in Montreal (Concordia) she was captivated by the idea of how to create a painting on canvas, a depiction of cubism art. She queried about which part of an art object to divide and how to put one part upon another on canvas. Halyna had practical studies in Cubism in Art classes at the University. Later studying Cubist artists, such as Picasso and Fernand Leger, she was enthralled with artists works that had harmony of color and esthetics as well as expression. Such works as "Blue Horses" by Franz Marc and "Nude Descending a Staircase" by Marcel Duchamp were factors of her inspiration. In creating her paintings, Halyna uses a theme (dancers, Christmas, Ukrainian Wedding, Flowers) together with her imagination to produce a vivid interpretation of what she sees in her mind's eye. Then division of canvas and her method of doing this is related to the main theme. Examples of her artwork: In the painting "Remembering Monet" the surface of the canvas is divided to look like water. In "The Sunflowers" the dividing is related to streams of sunlight and in "Sounds of Easter" the surface is divided to look like bells.

The adaptation of the design on the surface of the canvas is long and quite complicated. Sometimes colors and parts of the design are changed to bring about harmony.

Halyna's paintings are based on three levels of content: 1st level — the dividing of the canvas, 2nd level — the adapted design on canvas and 3rd level — the parts of the design superimposed on the canvas. In order to complete one painting Halyna needs 4 to 6 months. Critics of her paintings compare them to stained glass, or Chagall's style, but these were not a factor in inspiring her. Halyna uses scenes from Alberta farming and from the Ukrainian culture and customs to portray in her paintings. She entitles her style of art "Modern Figurative Fragmented" art. Her naturalistic paintings she names as "Impressionistic". She works in both styles.

USING SUPERCONDUCTORS FOR CIRCUITS ON CHIPS

Two professors at the Massachusetts Institute of Technology have patented an approach for making switches with high-temperature superconductors, which could prove useful in making ultra-miniaturized circuits.

Superconductors are materials that conduct electricity without imposing any resistance. In microelectronics, the appeal of such compounds is that they do not produce heat, an increasingly difficult problem in high-powered computer chips. By eliminating heat production, chip designers can pack circuits much more closely together without risking a meltdown.

The new circuits are based on turning a material's superconductivity on or off in as little as one million-millionth of a second.

Donald R. Sadoway, one of the inventors, said the circuits were based on two well-established principles. The first is that the new superconducting materials require particular concentration of oxygen ions. The second principle is that this concentration can easily be controlled through electrochemical reactions. The key is to immerse the material in an electrolyte chemical, analogous to those found in a battery, that can either pump out or attract ions when voltage is applied.

At the moment, Dr. Sadoway said, the invention is more of a concept than a reality. The chief obstacle: finding an electrolyte that works at temperatures as cold as those needed for even high-temperature superconductors — currently about 175 degrees below zero centigrade.

Dr. Sadoway and Robert M. Rose received patent 4,911,800.

НАШИМ ДІТЯМ

Анатолій Конельський

НІЧНА ФЕЯ

Після вечері мама сказала:

— Хто б оце посуд помив?

— Я дуже стомлена, — зітхнула Галя. — Бо так набігалась...

— І я стомився, — мовив тато. — Це не жарт — півтори норми виконати на заводі!

— А я на роботі, і дома багато дечого переробила, — сказала мама. — Тепер би тільки сісти та кіно по телевізору дивитись.

— А як же посуд? — запитав тато. — Так і стоятиме брудний?

— Я знаю хто його помиє! — раптом вигукнула мама. — Попросимо добру чарівницю!

— Але ж чарівниць не буває! — заперечила Галя.

— Звичайно, не буває, — погодився тато. Тридцять п'ять років на світі живу і ще жодної не зустрічав.

— Бо ти не знаєш, як їх викликати, — сказала мама.

— А як?

— Ось так, — мама узялась прибирати зі столу. — Складемо весь посуд гіркою. На спід — тарілки. Зверху — блюдечка. На них — чашки.

— Потім мама відчинила вікно і гукнула:

— Агов! Нічна Феє! Допоможи нам, будь ласка, посуд помити! Тільки от біда, — обернулась вона до Галі. — Ця добра чарівниця ледарям не допомагає.

— А ми не ледарі, — запевнив тато. — Просто стомлені.

— Так-так, стомлені, — підтвердила Галя.

Вранці вона прокинулась — і одразу на кухню. Посуд так само стояв гіркою, але чистий, аж сяяв. А поряд лежав рушник. Мабуть, нічна фея поспішала й не встигла рушник на місце повісити.

Увечері знов усі були стомлені і знов поскладали посуд. Та тепер Галя вирішила підгледіти: яка ж та нічна фея? Лягла спати. Заплющила очі, а сама все прислухалася. Чи не йде добра чарівниця?

Та ось забряжчали ложки й виделки, задзюрчала вода. Галя підвелася з ліжка і навшпиньках, щоб не сполохати фею, попрямувала до кухні. Обережно відчинила двері і в яскравому світлі побачила маму. Вона вже домивала останню чашку.

Наступного дня після вечері, коли мама знову хотіла складати посуд гіркою, Галя сказала: — Сьогодні чарівницею буду я!

———————

Олесь Жолдак

МАТИ

Як добре нам жити, і знати,
І вірити, друзі, весь час,
Що кращого слова, як мати,
Немає у світі для нас.
Воно — ніби сонця усмішка,
Неначе дитинства привіт,
Як перші санчата і книжка,
З якої побачили світ.
Те слово — утіха єдина,
Мов сонця ясний промінець.
Його промовляє дитина
І в дальнім поході боєць.
І з ним веселіше нам жити,
Бо матір'ю в рідним краю
Назвали дорослі і діти
Вітчизну любиму свою.

табельщик, починають, як каже рябий Шаповал, дуріть:

Ой уже сонце над вечірки,
Бере пана за печінки!

Лановий лютує, лається: панові ця пісня не подобається!

А хтось на злість знову:

Нехай бере, нехай ріже,
Нехай...

Вечоріє. А долинами на зеленій ботвині, як дівоцтво молода здає з дружками, стелиться: „Ой кінця ми, кінця..."

Повертаються додому змучені, в прилозі, голодні.

Колосками кланяються жита, шумить од поділок вітер, а загорілі, трохи потріскані ноги одбивають якийсь чудний музичний такт:

— Легка втома... дома...

Попередній ряд заколихався, сміються, а сміх гарний, простий...

Ох і на заводі, на фабриці...

— Тра-та-телень, тра-та-телень! — виграють на сапах голодні хлопці, а пісня котиться степом, в золотій пшениці, кісники смиче. волошки цілує і жартами пестливими берізку обгортає...

— Тра-та-телень...

Село в ярку. Я дома; нашвидку ковтаю картоплю з лушпайками, розказую матері, як пив коло криниці „собака" півпляшки і що гарна у Прихоренка дівчина, — переполює мої рядки.

Розказую щиро, інтимно...

Мати посміхається, журливо хитає головою:

— Оддишеш, завтра неділя... Сьогодні рябенька знесла перше яйце: збираю тобі на штани... Заробляй, синку, треба... Ми бідні, недостатки...

Подала води, поклала старий кожух на лаві і ще раз перепитала сина, хто переполював рядки...

— Прохоренкова... Гарна дівчина...

Зажмурив око, почервонів, а мати помітила і запитала:

— В повітці будеш спать?

Тихо. На ставу скрекотять жаби, в просі хававкає перепілка, і хтось чорний з золотими зірками на кирей вкриває голову рукавом старого кожуха...

— Ай, садками!..

О, танцюють зорі, блищать сапи, співають дівчата, — а попереду уквітчана любистком Пріся йде... Чорні коси з пшеничними колосками... Сміється, жартує, лізе через перелаз...

Цілую холодний рукав кожуха, спросоння посміхаюсь і сплю дитячим сном.

Ніч.

ВІДДІЛ ІМ. ГАНКИ РОМАНЧИЧ

САСКАТУН, САСКАЧЕВАН

Відділ ім. Ганки Романчич при парафії Всіх Святих 29 січня 1990 р. влаштував членський чай і вшанував своїх членок.

Чай відбувся в церковній авдиторії о 2-й годині по обіді. Стіни авдиторії були прибрані смолоскипами. Над головним столом — портрет Ганки Романчич, на столах — маленькі синьо-жовті прапори на жовтих підставках.

Отець В. Макаренко відкрив програму молитвою. Голова, пані Ковальська щиро привітала всіх присутніх, Референтка членства пані М. Гумен представила 12 новозаписаних членок, голова відділу привітала кожну і кожній вручила рожу. Головну промову виголосила пані Марія Воронюк, голова Союзу Українок Канади. Вона звернула увагу, що тепер є багато мішаних подруж, які записуються в члени парафії. Такі подружжя треба привітати, а жінок заохочувати до праці в відділі, до пізнання української культури.

К. Лобач заграла на бандурі, а дві членки відділу Є. Войчаковська і Ш. Сунещук грали на цимбалах. Цими виступами всі присутні були дуже задоволені. На цьому чаї ми зібрали $175.00, які висилаємо як дар. Журналові „Промінь" бажаємо добрих успіхів!

М. Гумен

———————

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Впродовж 1989 року відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Ту Гилс відбув 7 місячних зборів і Річні збори. Маємо 55 членок. Наші членки щиро працюють в товаристві; хоч більша частина є вже старші люди, то все ж таки ніколи не відмовляються від праці. Ми приготовляємо похоронні обіди. В часі свячення води маємо Йорданську Вечерю, влаштували дуже гарно „Весняний чай", коли продаємо багато домашнього печива. Жертвуємо нашій церкві, Telerama на наш „Swimming Pool", „United Aid", „Промінь". Кожного року висилаємо „Великодний кошик" до страших громадян. Влітку маємо прогульку до озера, де всі наші членки сходяться. Коли наша церква влаштовує „річний базар", то всі членки радо приходять робити пироги. Робота в нас йде дуже скоро і весело. Часто маємо читання, тоді згадуємо Лесю Українку і Тараса Шевченка.

Наша управа на 1990 рік така: голова - Елсі Рибак, перша заступниця голови - Анна Мельничук, друга — Анна Іфтод, третя — Павліна Мулька, рекордова секретарка - Марія Бук, кореспонденційна секретарка - Ольга Качмар. фінансова секретарка - Елсі Чобан.

Бажаємо вам всего найкращого.

Марія Бук,
секретарка

СВЯТО-АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ ТА ЖІНОК ГЕРОЇНЬ,

ҐРІМЗБІ, ОНТ.

Старанням членок Союзу Українок Канади, відділ ім. Княгині Ольги в Ґрімзбі, в неділю 18-го лютого, відбулася академія на пошану пам'яти Лесі Українки та Українських жінок Героїнь.

Після Літургії, митр. прот. Юрій Красевич, відправив панахиду, по славної пам'яті поетесі лесі Українці та всім загинувшим українським жінкам-героїням, імена котрих ми знаємо, і за тисячі тих, чиїх імен не будемо знати ніколи.

Після панахиди, всі присутні були запрошені і перейшли до церковної залі, де розпочалася офіційна частина свята. Отець Юрій Красевич, поблагословив страви і виголосив молитву, після чого голова відділу і керівник програми, п-ні Стефанія Шпитковська, привітала присутніх і відкрила академію вступним словом.

Змістовний і добре опрацьований реферат, про життя і творчість Лесі Українки, відчитала п-ні Павліна Бойчук. Починаючи від дитячих років, родинне життя, перша творчість, страшна хвороба, і її вплив на все життя Лесі, і аж до останнього кінця життя, вся творчість поетеси була пройнята твердою вірою і незламністю.

Наступний реферат „Українські Жінки Героїні", відчитала п-ні Валентіна Яворська. Місяць лютий — місяць героїнь. І ми щорічно їх відзначуємо в цілому вільному світі. Тисячі їх має Україна. Це століття народило їх безліч, відважних, знаних і не знаних жінок нашої Батьківщини. Сьогоднішне своє слово присвячуємо нашим посестрам в Україні і на засланні. Тим, що сьогодні мають мужню відвагу стати в обороні правди і волі, тим, що не бояться втратити ВСЕ в обороні своєї людської гідности. Тим, які знають, що кожний їхній крок, кожне їхне слово може бути останнім.

Багато імен українських героїнь можна згадувати. Кожна жила в іншому часі, в інших обставинах, кожна мала іншу долю, але кожна мала Великий Ідеал, добро Батьківщини цінила понад усе, понад своє життя. Сьогодні, в двадцятому столітті, в часі свободи слова та руху, сьогодня, коли людина літає на місяць, і має всю технологію до своєї диспозиції, сьогодні жахом проймають страшні неймовірні вістки про долю української жінки в Україні. Героями є ті, що гинуть у боротьбі за ідеал. А що скажемо, про тих, що довгими роками, в умовах бездушного терору, обстоюють свої ідеали без вагання, без страху перед смертью, перед втратою своєї праці, здоровя, своєї родини і своєї теплої затишної хати?

Думками ми сьогодня з тими, що загинули в бою, загинули в тюрмах і з тими, що мучаться в тюрмах і на засланні та не знають, що їм завтрашній день принесе. Думками ми з тими, кого знаємо, і з тисячами тих, чиїх імен не будемо знати ніколи. Українська жінка — донька, сестра, нареченна, дружина, мати... — ГЕРОЇНЯ.

По закінченні реферату, розпочалася розвагова частина академії. Декілько українських пісень, виконали на мандолінах п-ні Стефанія і Мирослава Шпитковські, викликавши бурхливі оплески присутніх на знак признання їхньої майстерности і подяки. На закінчення академії, голова жіночого відділу п-ні С. Шпитковська подякувала учасникам програми, а також всім присутнім, за їх підтримку академії. Свято закінчилося молитвою.

Референт „Променя"
В. Яворська

ДІЯЛЬНІСТЬ РІДНОЇ ШКОЛИ ПРИ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

РОБЛИН, МАНІТОБА

Заходом Культурного-освітного Комітету при нашім жіночім товаристві Союзу Українок ім. Доньки України в Роблин, Ман. почалося навчання в Рідній Школі 16-го жовтня 1989. Наука відбувається раз на тиждень в державній школі. Маємо три кляси, одна кляса від четвертої години до пів шостої вечером, яку провадить пані Ганя Стиба, вона вчить дітей і мамів. Другі дві кляси є від пів до сьомої до осьмої години вечером. Молодших дітей і мамів вчить пані Анна Горбай, а старших студентів вчить о. Богдан Демчук, всіх разом 29. Тепер науку в Українській Школі не так легко провадити, як було колись давніше, коли родичі говорили з дітьми рідною мовою. Тепер діти, які учащають на навчання, то майже не розуміють і не говорять по українському. Треба уживати ріжні способи, щоби їм передати те знання, котре вони могли б зрозуміти. Найбільше дітей, що учащають на науку, є мішаного подружжя. За одно, ми, учителі є вдячні, що діти і старші студенти учащають на лекції досить добре. Ми пізнали, що навчання в рідній школі мусить завжди провадитися, а не залишатися пізніше.

На 18-го грудня учительки пані Стиба і пані Горбай приготовили свої кляси до концерту Св. Миколая. Спів вчила пані Стиба, також і деклямації, а представлення Вертепу — пані Горбай. Концерт почався в 7:30 вечером. Вступне-слово сказала добр. Оля Демчук — голова жіночого товариства. Слідувала деклямація „Радість і Веселість", деклямували: Стефан Горбай, Олена Стиба, Тома Стиба, Кен Стиба, Скот Гудима і Кристофир Рос, а потім коляда „Бог Предвічний", Вірш „Веселих Свят" деклямував Дейвіян Барановський. Колядку „В країні на сході" і „Спи Ісусе спи" проспівали всі діти. Вірш „Святий Миколай" деклямує-

вали Брена Бекер, Дерек Айзнер і Аменда Айзнер. Про життя та діяльність св. Миколая розповів, двомовно, о. Демчук. „Сніжечки" деклямували Аменда Айзнер, Джеймі Рос, Брена Бекер і Олена Стиба. Колядки „Витай Ісусе, Возвеселімся і Добрий Вечір" відспівали всі присутні. Слідувала Управа дівчат з звіздою „Нова Радість Стала" співала пані Стиба, а на органі пригравала пані Леона Курчак-Айзнер. Представлення „Вертепу" почалося колядкою „Тиха Ніч" — співала пані Стиба а пані Курчак-Айзнер пригравала на органі. Ця сцена дуже гарно була представлена — світло свічок, ніч, св. Йосиф і Пречиста Діва Марія з дитятком в колисці. Сцена була вкрита сіном. Анна Горбай читала про народження Ісуса Христа а діти в особах ангелів, пастухів і трьох мудреців виконували свої ролі. При кінці всі присутні відспівали колядку „Во Вефлеємі".

Кінцеве слово сказав, голова Роблинської Парафії, п. Стефан Курчак. Він подякував всім тим, що займалися програмою, ними були о. і добр. Демчук, пані Стиба, пані Горбай і пані Курчак-Айзнер, а при кінці зложив щиру подяку всім дітям, що з таким веселим настроєм уміли виконати всі колядки, деклямації, вправи та ролі в „Вертепі".

При кінці програми всі діти відспівали пісню „О хто, хто, Миколая любить", а шість ангелів провадили Св. Миколая. Св. Миколай привітів всіх присутніх а зокрема дітей, він їх питав багато питань, і хотів знати чи вони добре учаться в рідній школі. По роздаванню дарунків і торбинок, котрі приготовили членки жіночого товариства, св. Миколай обіцяв, що на слідуючий рік знов прибуде. Святим отцем Миколаєм був Тарас Горбай. Хоч погода була неприязна, бо було дуже зимно, то досить велике число людей зійшлося, щоби дати моральну піддержку нашим дітям.

Анна Горбай — Реферatka

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА В САСКАТУНІ

За прийнятою традицією Союзу У.К. і М. О. Кобилянської в Саскатуні кожного року влаштовує імпрезу День Членства на пошану нових і заслужених членок. Цього року така імпреза відбулася 25 лютого, в катедральній залі УПЦ Пресв. Тройці. Залю відповідно удекоровано великим смолоскипом, відзнакою Союзу, на стіні і маленькими смолоскипами на столиках, при яких засіли учасники. Президіяльний стіл і малі столики накрито вишитими обрусами. На середині президіяльного стола пишалися живі квіти.

Голова відділу Анна Михайлюк відкрила імпрезу словом привітання, а добр. Карена Василенко сказала кілька слів по-англійськи. Молитву провів митроф. прот. Максим Олесюк, настоятель катедри. В мистецькій частині програми хор Ластівка, під проводом Лаврентія Клопушака, відспівав дві пісні — „Ой ходила по садочку" і „У полі береза". Квартет, який складався з Алісії і Лаврентія Клопушаків та Петрусі і Станіслава Гаврилових, проспівав — „Баламути іди з хати" і „Коли розлучаються двоє".

Далі приступлено до вшанування заслужених членок і привітання нової членки. Всі вони засіли за президіяльним столом як почесні гості. Анна Михайлюк найперше привітала нову членку Аделю Тріщук і представила її, подавши вкоротці дещо основніше з її біографії. Вона вручила їй грамоту і статут Союзу Українок Канади.

Відділ вшановує членок почесним членством, які вже мають 75 років або більше і вибули на праці в організації довгі роки. Почесним членством вшановано Вероніку Лозову, Параню Калинку, Франку Перчишин і Катерину Коваль. Анна Михайлюк представила кожному, переказала про їх заслуги і дещо з їх життя та вручила кожній рожі і грамоту Союзу У.К. Присутні привітали їх довготривалими оплесками.

Марія Гарбус, кор. секретарка, представила гостю доповідача, д-р Женю Заячковську, екзекутивного директора Українського Музею Канади, подавши побіжно дещо з її життя. Д-р Заячковська уроженець Саскачевану, перебувала в Інст. ім. П. Могили в студентських роках, по фаху учителька, замешкала в Оттаві. Вона здобула докторат у славістичних науках в Оттавському університеті та осягнула декілька наукових нагород. Працювала як учителька і перекладач. Тема її доповіді: МАЙБУТНЄ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ — що ми можемо сподіватися від нашої організації.

В своїй стислій доповіді д-р Заячковська подала побіжний огляд жіночого руху в Україні, започаткованого Наталею Кобринською 1884, коли вона зорґанізувала в Станиславові перше жіноче товариство. У тих часах була велика потреба вибороти право жінкам до вищої освіти і незалежної прці. Жіночий рух дуже швидко поширювався в Галичині і Буковині. Але український жіночий рух не був звужений до фемінізму, еманципації, а охоплював справи українського народу і його прямування до незалежного державницького життя. Кличі Наталі Кобринської пролунали в Канаді. 1923 р. постало жіноче товариство ім. О. Кобринської в Саскатуні, яке започаткувало масовий жіночий рух у Канаді і дало ініціятиву в організуванні першої крайової організації Союзу Українок Канади 1926 р.

В короткому часі Союз У.К. виріс на велику організацію тому, що мав перед собою високий національний ідеал зберігання української ідентичности і стояв на засадах єдности, солідарности, звертав увагу на вартість і завдання жінки. Трибуною Союзу була жіноча сторінка в „У.Г.", а пізніше журнал „Промінь". Союз У.К. розвинув обширну програму праці, яка повинна далі продовжуватися для молодшого покоління. У світі все йдуть зміни і роля жінки міняється. Нам треба мати зв'язки з новішими прямуваннями і застосовувати те, що корисне, для наших потреб. Ми не можемо замикатися в наших чотирьох стінах.

Д-р Заячковська закінчика свою доповідь такими словами: „Рік 1990 призначений роком канадської жінки. Перша світова вершинна нарада відбудеться в Монтреалі цього року. Жінки з цілого світу зберуться, щоб обмінятися досвідом у політичних та економічних

ділянках і опрацювати пляни для досягнення могутнього публічного голосу для жіночого роду. Як у нас? Який буде у нас могутній голос? Чи на протязі наступних 50 — 100 років українські жіночі організації зможуть втриматися і розвиватися? Відповідь в певну міру залежить від того, що ми сьогодні посіємо. Ми сьогодні жнемо те, що посіяли наші предки, а наші діти жатимуть те, що ми сьогодні посіємо. Наші членки, піонери жіночого руху показали нам шлях, яким ми маємо йти. Нам треба тільки черпати з того досвіду."

За її глибоко змістовну доповідь, виголошену добірною літературною мовою учасники спонтанно нагородили грімкими оплесками, стоячи. Марія Савіцька висловила їй подяку.

Марія Дорош, референтка „Променя", провела розігравку на передплату журналу і звернулася до учасників поцікавитися „Променем" та передплатити його собі та родині. На імпрезі була гостя, Марія Вакалюк, голова філії Українського Музею Канади в Ванкувері, яка брала участь у конференції музею і залишилася кілька днів у Саскатуні. Імпрезу закінчено чайною гостиною. Прихід при дверах призначено на „Промінь".

С. С.

———————

ПОКЛІН ЛЕСІ — РІЧНЕ СВЯТО

ВІДДІЛУ У ГАМІЛЬТОНІ

Неділя 25-го лютого. Скінчилася Св. Літургія, люди сходять до залі. Тут відділ Союзу Українок згадує свою патронку, Лесю, в день її народження „не злим тихим словом". Управа відділу знає, що старшим людям нелегко вибратися з хати два рази в той сам день, тому в гарно прибраній залі вже чекає готовий полуденок. Після полуденку — святочне відзначення пам'яті Лесі Українки, яка, подібно до Шевченка, так глибоко увійшла в душу народу.

Свято відкриває заступниця голови відділу — Галя Олесюк. Вступне слово — Надія Пенюк, культ-освітня реф. Потім виступ жіночого хору відділу під керівництвом Орисі Сушко, при акомпаньяменті Оксани Сушко, з піснями „Ой здається не журюся" і „Полтавський рушничок". Оксана також радує вухо слухачів сольоспівом при власному супроводі, виконуючи „Чорнобривці" і „Мавка".

Культ-освітня референтка, Варвара Логин, представляє доповідачку, Юлію Головату, відому діячку Союзу Українок з Торонта. В своїй доповіді, пані Головата, особливо підкреслює родинну атмосферу дому, в якому виростала Леся, її близькість з Матірю, братом Михайлом, та дядьком Драгомановим.

Після перерви ще кілька пісень у виконанні хору, переплетених віршами Лесі Українки у виконанні Анни Кіт і Іванки Юрійчук.

Свято закінчилося словом подяки Галі Липки, та відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна".

Яірад

У ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ СОВЄТСКІХ КОНЦТАБОРІВ

Рік-річно в місяці лютому українське суспільство у вільному світі вшановує українських героїнь, які віддали своє життя за волю і самостійність України.

Свято відбулось стараннем Комітету Українок Канади відд. Торонто, дня 18-го лютого 1990 р. в Культурному Центрі при вул. 83-85 Кристі в Торонто при масовій участі громадян Торонта і околиць. Мистецька програма була на високому мистецькому рівні, вбільшости виконана молодечими організаціями і участю мистецького ансамблю товариства „ЛЕВИ" з України, які зробили надзвичайне приємне враження своїми голосами виконаних пісень і грою на бандурах. Свій виступ вони розпочали піснею „Коли ви вмирали". Свято відкрила голова п. Марта Хомин. Вона в змістовому слові згадала героїчні постатті українських жінок, що згинули за любов до України.

Доповідь — спомин про товаришок і невідомих героїнь-вязнів концтаборів сібірських „гулагів" дала поетеса Ірина Орися Матешук — голова львівського клюбу репресованих при товаристві „Меморіал". Доповідачку представила п. Марія Божик, Союзу Українок ім. Княгині Ольги, відд. Торонто.

На сцену вийшла мила жінка середніх літ з сумним виглядом, тяжке пережиття в совєтській неволі видно відбилось на її обличчі. Доповідачка зі сльозами на очах розказувала в яких жахливих умовах і тортурах-знущаннях кінчали своє життя жінки і молоді дівчата в сибірських снігах при тяжких роботах за те, що любили свій край і волю України.

Багато з них були покарані за участь в Українській Повстанській Армії, між ними були дуже молоденькі дівчатка, навіть 13-літні. Пані Матешук розказувала про свою подругу, яка в тяжких умовах кінчала своє життя, послідне бажання якої було, щоб тіло її лежало на Україні, і це бажання сповнили друзі, її тіло перевезли на Україну. Таких невідомих героїнь в совєцьких концтаборах згинуло безліч, іхні імена один Бог знає. Поетеса Матешук свої спомини переплітала власними віршами, які посвятила відомим і невідомим українським жінкам-героїням. За таку надзвичайну доповідь присутні понад 500 осіб нагородили поетесу Матешук стоячою овацією.

МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА:

Молитва за Україну — обр. Нижанківського,
Реквієм Алі Горській — муз. Лященко,
Проводжала Мати — В. Киринський,
Виконали — Вокальне Тріо „Мальви":
Н. Коханська, А. Ящишин, Б. Ігнатович,
Керівник — З. Кондрацька, супровід Г. Михальчук,
Чорна рілля ізорана — С. Людкевича,
Куди вітер хмари гонить — народня пісня.
Виконала — Марія Майчик сопрано з Львова супровід Т. Майчик.
П'ять прелюдій — Борис Лятушинський, Оксана Родак — Фортепіано, До Лесі Українки — вірш Орисі

Матешук в тюрмі 1948 р. Рецитація — Л. Смерек, Інструментальні твори — тріо бандуристок, керівник В. Родак. Богородице Діво — муз. М. Федорів, Тим що впали — муз. Ф. Колесса, Вперед — муз. Г. Китастий. Виконав хор „Бурлака" диригент Олег Хміль, супровід Г. Михальчук, Український національний СЛАВЕНЬ.

Дохід призначений на поміч Українським дітям-жертв Чорнобілю. Мистецьке оформлення сцени Софії Лади.

Софія Степанюк

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

ВІННІПЕҐ, МАН.

Заходом комітету членства Союзу Українок Канади при відділі ім. Лесі Українки, відбулось в неділю по полудні 11-го березня 1990 року в катедральній авдиторії Пресвятої Тройці у Віннипезі Свято Членства з відзначенням заслужених членок відділу.

Голова відділу Анастасія Міщук, вітаючи учасників попросила настоятеля Катедри протопрес. Д. Лучака до молитви. Протопресвітер проказав молитву і склав привіт членкам Союзу за їх невсипущу працю в користь громади.

Відбулась хвилина мовчанки за спокій душ упокоєних членок відділу.

Після відкриття програми голова передала дальше керування зборами членці комітету, Вероні Керелюк.

Голова провінційної екзекутиви Союзу на Манітобу, Павліна Іґнаш, у своїм привітальнім слові підкреслила значення організації Союзу Українок, заклинаючи жіноцтво ставати в його ряди і працювати спільно для загального добра.

Головну доповідь виголосила Єлисавета Білич, представивши структуру СУС.

Для розваги, жіночий хор під дириґентурою добр. Ю. Лучак відспівав дві пісні: „Колискова", слова Лесі Українки, музика — С. Яременка і „Понад Прутом моя Коломия", слова — М. Хромся, музика — Д. Циганків і обр. Зої Маркович.

Приступлено до врочистого відзначення 25 літних заслужених членок відділу, пань: Ольги Николаєшин і Катерини Нетепчук. Відзначених членок вдекоровано корсажами, представлено їх заслуги і вручено грамоти приналежности. Відзначенням занялись голова комітету, Галина Бобій, Павліна Іґнаш і Анастасія Міщук. Заслуженим членкам відспівано „На многі літа".

Членка комітету, Софія Дзюба, представила нововписану членку Марію Коваленко. Катерина Будзінська вручила новій членці статут Союзу і квітку червоного маку.

Голова комітету, Галина Бобій в своїм кінцевім слові дякувала всім за звеличення дня.

Програму закрито молитвою — проказала добр. Марія Керніцька.

Приємно нам згадати, те що членка відділу Розалія Кондра з нагоди її уродин пожертвувала великий, гарно вдекорований торт з написом „На многі літа", для всіх членок, що обходили свої дні уродин за останніх 4 місяці. Після відспівання „На многі літа", присутні насолоджувались смачним тортом.

Є. Білич

Перший ряд — зліва на право: Є. Білич — доповідачка, Нетепчук і О. Николаєшин — 25-літні відзначені членки, М. Коваленко — нововписана членка, А. Міщук — голова відділу Л. Українки.

2-ий ряд: В. Керелюк, К. Будзінська, С. Дзюба і Г. Бобій — членки Комітету членства, А. Назаревич — рекорд. секр. відділу і П. Іґнаш — голова провінційної екзекутиви СУК на Ман.

ПОСВЯЧЕННЯ ХАТИ ПРОТ. МИКОЛАЯ І ДОБРОДІЙКИ ҐЕНІ РАВЛЮК

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В неділю 5-го листопада 1989 року о год. 3-тій пообіді, відбулося торжественне посвячення новонабутої власної хати настоятеля катедральної громади Св. Івана, о. прот. Миколая й доб. Ґені Равлюк.

Чин благословення почато Молебнем, який очолив Преосвященніший Владика ІВАН в сослуженні митрофорного прот. О. Фляка й прот. О. Гупки. Чудово й мелодійно співав сумківський хор в числі 35-ть осіб під енергійним проводом дириґента Ореста Солтикевича. На цьому посвяченні було присутнє все духовенство міста Едмонтону, як також були присутні й всі добродійки. Були зарепрезентовані представники катедральної громади: дяки, старші брати й провідники зарядів. Членки відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана, відділу ТУС, СУМК і другі гості. Милою гостею в домі була матір добр. Ґені, Василина Слонь з Овкбурн, Манітоба. Була й кузинка Леся Белзюк з чоловіком Ярославом з Моринвіл, Альберта. Всіх присутніх було приблизно сто осіб.

Посвячував Владика ІВАН водою з манастиря Почаївської Лаври з вічного жерела, де витікає цілюща вода з відтиску стопи Божої Матері, також з того манастиря помазував св. Миром хату.

В місяці серпні ц.р. о. прот. Миколай, добр. Ґеня й донечка Надія відвідали Україну. В цім турне вони також мали нагоду відвідати манастир Почаївської Лаври, де в 1720-го року з'явилася Божа Мати, де залишила на скелі слід своєї стопи. В манастирі було їм дозволено перед чудотворною іконою Божої Матері відспівати: „Богородице Діво", „Отче Наш", „Царю Небесний" „Вірую" й другі релігійні пісні. Туристи були з цілої Канади й майже всі були співучі. Очолював цю групу о. прот. Василь і добр. Маруся Василів та Андрій Сірий — всі з Вінніпеґу. Приємно згадати, що в цій поїздці була наша В.П. сеньйорка, добродійка Марія Василів з Едмонтону. По молитві й посвяченні дому в імені присутнього духовенства, Преосвященніший Владика ІВАН, поздоровив господарів дому, о. прот. Миколая, добр. Ґеню й всю їхню родину. Владика побажав їм доброго здоров'я, щасливого побуту в їх новій хаті ще на Многії й Благії Літа, а з молодечих сумківських грудей пролунало могутє „Многая Літа".

Від катедральної громади Св. Івана, своєму Настоятелеві, добродійці й родині висловив найкращі побажання голова заряду, Омелян Єринюк й при цьому вручив о. Миколаю й добр. Ґені по мистецькому виконану картину, на якій є зображена піонерська українська церква, роботи мистця П. Шостака.

Від добродійок міста Едмонтону вітала добр. Ольга Бойчук і вона від добродійок вручила кришталеву вазу, яка є символом духової чистоти, також вручила китицю прекрасних живих гоздиків, які є в нашім народі — висловом відваги й хоробрости, та є і також висловом найкращих побажань.

Пані Филис Кругляк — голова відділу Союзу Українок Канади, при Катедрі Св. Івана, в імені членок відділу, привітала й побажала господарям о. Миколаю й добр. Ґені та їхній родині всього найкращого. Прикрасний букет живих квітів, який був спеціяльно приготований на цей радісний день, засвітчив пошану до свого о. Настоятеля і його родини.

Від сумківців висловив найкращі побажання дириґент О. Солтикевич, а голова сумківців, Кіт Свинтон і Катруся Чернецька вручили їм прекрасний великий обрус з відповідними серветками. Присутні також висловляли найкращі побажання для властителів дому цього, вручаючи при цьому гарні особисті подарунки на милий спомин.

Після посвячення хати й всіх побажань, о. прот. Миколай, висловив щиросердечну подяку всім присутнім гостям, за їх участь у молитвах. Висловив щиру подяку всему духовенству, а зокрема Преосвященнішому Владиці Іванові за його присутність і молитви. За чудовий, святочний і мелодійний молитовний спів, невимовно був вдячний сумківцям і їхньому дириґентові.

По короткій програмі всі присутні мали нагоду оглядати священичу резиденцію, а опісля о. прот. Миколай і добр. Ґеня гостили своїх гостей смачною вечерею. При милій атмосфері пройшов для всіх цей пам'ятний день.

За гарну співпрацю з проводом катедральної громади Св. Івана із своїм настоятелем належиться катедральній громаді велике признання. Коли зайшла потреба побудови нової священичої резиденції з поважних причин, то провід катедральної громади Св. Івана, поважно застановлявся над цією справою. Заряд кооперував й сприяв отцю настоятелю, купном власної хати.

З нагоди Вашого новосілля висловлюємо Вам, о. прот. Миколаю, добр. Ґені й всій Вашій Родині найкращі привітання й побажання. Дай Боже, всім Вам щастя, здоров'я і задоволення, а Вам отче Миколаю, бажаємо ще довго працювати у Винограднику Божому. Працювати для своєї Рідної Української Православної Церкви, а рівнож для добра й розвитку Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

Щасти Вам Боже!

О.Б.

WEDDING ANNIVERSARY

William and Lena Strayski of Surrey, B.C. were honored on their 50th wedding anniversary on October 21, 1989, arranged by their children Tony, Orest and Lillian. At 5 o'clock they were driven to the Ukrainian Orthodox Church in Whalley Surrey in which they are both active members, where a small service and blessing was given by Rev. Isador Woronchak. After the service a reception attended by 200 people was heid in the Orthodox Centre Hall. Guests were from Edmonton, Smoky Lake, Vilna, Reddeer, Redwater Alberta, Victoria, Kelowna and Comox, B.C. and local friends. Seated at the head table were Mr. & Mrs. Bill Repka from Edmonton. (Helen) was one of the original brids maids: Mr & Mrs Jack Taschuk of Kelowna; Mrs. Taschuk was also an original brieds maid; Rev. and Dianne Woronchuk; Mr. & Mrs. Mike Tkachuk (Helen, sister of the groom was the flower girl (switiurka) along with Bill and Lena. The master of ceremonies was their oldest son, Tony. Grace was said by Rev. Woronchak and the toast to the couple was given by their other son Orest. The Ukrainian traditional dinner was served. The table was decorated with fresh flowers, candles from their 25th anniversary, and a korovi with a garland of barvenok. The dinner was followed by telegrams and speeches which were read by their son in law Garth Lisset and a very lovely touching speech was made by daugther Lillian. Their son Tony had a collection of slides which he showed of their courting days. The orchestra "Polka Pals" struck up the anniversary Waltz to which the anniversary couple danced. A late lunch was served after the dancing. The next day the family and friends gathered at the hall and a Buffet lunch was served. Followed by the opening of gifts. Their brother John Strayski of Vilna and sister Anne Wasilewski from Smoky Lake, Alberta were present along with many nephews and nieces and cousins. Mr. & Mrs. Strayski will leave for Hawaii in Feb. as a gift from their children. They are donating $70.00 to the press fund for Promin.

Helen Tkachuk
Surrey, B.C.

ST. OLHA'S WOMEN'S ASSOCIATION

MOOSE JAW BRANCH

The annual meeting of St. Olha's Women's Association was held on December 12th, in the church auditorium with 13 members attending.

President, Stephanie Alexander opened the meeting with the Lord's prayer. The members passed a moment in silence to remember the members and loved ones who passed away.

President thanks all volunteer members and persons, who attended the successful Christmas tea and bake sale. She expressed her best wishes to the members in the new year, to have friendship among ourselves and live in peace with one another.

Reports were heard from the secretary, treasure and

auditing committee. Correspondence was read from the Ukrainian Women's Ass'n of Canada, with presidents greetings.

The association consists of 20 members, of which are 4 honorary members. The members are willing to participate in any projects and the up keep of our church.

Presently, our parish is one left with regular services. We have faith, it will soon be resolved.
During the year 9 meetings were held. Held an Easter tea, bake sale and raffle, the budget was compiled to the National Association. Two delegates were elected, who attended the convention in Regina.

Every year, our association sells raffle tickets for the Museum, the National and Provincial Association. Donations were made to the Ukrainian Bilingual Program in Edmonton, Millenium Centre Committee to ship Bibles to the Ukraine, Promin, United Way, C.N.I.B. Braille books for the blind and Christmas Stocking Fund.

Officers for the New year include: Stephanie Alexander, president; Mary Boszak, Vice-president; Mary Manchuk, recording secretary; Levina Achtemichuk, treasurer; Mary Belcourt, Olga Boszak, Mary Boszak, Auditors; Jean Tkatch, reporter; Olga Duchak, hards and flowers; Annie Multon, Pauline Melnychuk, elder sisters; Pauline Melnychuk, Kay Shwarchuk, phoning Committee; Mary Belcourt, Olga Duchak, Olga Bozak, buying Committee;

The members will cater to the Ukrainian New Year's held Jan. 12, in the Sportsmen centre. The Ukrainian traditional supper will be Jan. 18th in the church auditorium for all members.

Stephanie Alexander,
president

Mary Manchuk,
secr.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЮДМИЛИ СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ
ТОРОНТО ЗАХІД

Загальні збори відділу відбулись 11-го грудня 1989 р. в 7-ій годині вечора в церковній залі Св. Андрія Первозванного Присутніх членкинь було 14. Гостем був голова громади пан Андрій Славич. Всі разом промовили молитву. Голова відділу п. Марта Цехош привітала присутніх, побажала успіху у проведенні зборів. Вибрали на голову зборів п. Олю Гарбар, а на секретарку зборів п. Олю Ванкевич. Голова прочитала порядок зборів. Прийнято всі точки одноголосно. Секретарка Тоня Середницька прочитала протокол загальних зборів минулого року.

Після того була покликана до звітів управа відділу. Першою прочитала звіт секретарка Т. Середницька. Звіт був добре опрацьований. Все, що відбувалось на кожних місячних сходинах, докладно було записано. Також Тоня Середницька прочитала про працю культурно-освітньої референтки п. Лесі Гринь, яка у місяці листопаді вже виїхала до Вінніпегу. Праця Лесі Гринь була дуже корисною для нас. Вона давала доповіді на кожних сходинах на ріжні національні свята про визначних людей, жінок-патріоток, включаючи нашу патронку відділу Людмилу Старицьку-Черняхівську.

Пані Орися Боровик здала звіт про працю КУК-Торонто, де вона була секретаркою. Голова п. Марта Цехош прочитала свій звіт річної праці. Вона згадала, що членкині брали участь і допомагали на „День Спадщини", на „Український день", який влаштовував КУК на оселі Київ. На з'їзді СУС у Реджайні вона була делегаткою від нашого відділу. Пані Валентина Цурковська здала звіт про свою працю в КУК жіночого відділу. Жіноцтво КУК провадить велику працю, особливо на Великодні та Різдвяні свята. Яка праця де потрібна там є жінки, сказала п. Цурковська. Звіт касирки п. Олі Гарбар був короткий і точний. Контрольна комісія провірила та підписала цей звіт. Було дуже мало запитів до звітів. Членкині одноголосно признали уділення довір'я нашій управі.

Голова номінаційної комісії п. Анна Славич прочитала склад нової управи: голова відділу — п. Марта Цехош, заступниця — П. Коваленко, секретарка — Тоня Середницька, касирка — Оля Гарбар, Культосвітня реф. — Оля Ванкевич, Представниці до КУК — Оля Боровик та Валентина Цурковська, Контрольна комісія — Онися Боровик та Роксоляна Горинь. Суспільна Служба — Марія Панасюк.

Присутні привітали теплими оплесками нову управу. Голова громади пан А. Славич взяв слово і привітав управу та побажав успіхів у праці для добра церкви і нашого народу. Голова відділу щиро подякувала голові громади. Також щиро подякувала голові зборів та секретарці. Вона заохочувала до дальшої праці, до співпраці з сестрицтвом Св. Софії при нашій церкві. Промовили молитву і збори були закінчені. При каві та солодкому референтка журналу „Промінь" звернулась до членок, щоб передплачували журнал. З великою охотою три членки зголосились, а це: пані Оля Ванкевич, Анастасія Пісоцька та Надя Сергійчук.

Референткою журналу „Промінь" є Тоня Середницька.

Секретарка відділу
Тоня Середницька

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ
СТІНЕН, САСК.

14 грудня 1989 р. в церковній залі відбулися річні збори віділу в присутності 14 членок.

Голова відділу пані Марія Курковська відкрила збори, привітала присутніх і попросила до молитви „Царю небесний". Співанням „Вічная Пам'ять" вшанували покійних членок.

Предсідницею зборів була Марія Курковська, секр. Анна Ковальчук.

Секретарка Анна Ковальчук прочитала протокол минулорічних зборів і список річної праці. Після цього прослухали звіти заряду, референток і комітетів. Діяльність відділу: впродовж року відбулось 8 місячних зборів, одно засідання управи. на зборах читаємо обіжники і всю іншу кореспонденцію.

Членки відділу колядували разом з іншими членами церкви, приготовляли Різдвяну і передпостну вечерю, після бінго мали спільну вечерю з ТУС. Помагали при 3-х похоронах, готували обіди після поминальної Служби Божої. Вшанували 5 пар поювілейних подруж. Готували обід на день Подяки і на храмове свято. Приймали участь в Endevour Home Coming. Приготували обід для Community College. Продавали квитки для музею і для провінційної управи. Мали розигравку на ковдру і приготовили кілька куховарських книжок до продажу. Помагали чистити оселю „Тризуб", готували пироги для дітей, брали участь в ТУС Бовлінг. Звіт касирки Анелі Королюк.

З 1988 р. в касі $5.123.69, прибуток за 1989 — $4.535.55, разом $9.659.04. Видатки $1.927.90, в касі $7.731.17. Контрольна комісія (подала Франя Гунька) одобрила. Адолія Козменюк, склала подяку членкам за їхню старанну працю в кухні.

Анастасія Анака, рефер. добродійної праці займалася збіркою для червоного хреста, посилала картки побажань і співчуття: Єлисавета Цуркан, рефер. „Променя", Василина Стеранка, рефер. мистецтва, музею і хору. Голова Марія Курковська висловила подяку членкам управи, комітетам і всім членкам за

кооперацію та побажала дальшої активности для добра організації і церкви.

Церковний комітет дбає про порядок і чистоту в церкві та залі, а весною з допомогою членок насаджують квіти біля церкви.

Пожертви відділу: на фонд Біблії в Україну, Тризуб, Telemirakle, парохіяльну резиденцію, Барвінок, танцюристам, стипенд. фонд, головна пожертва на місцеву церкву, місцевий пам'ятковий фонд, провінц. фонд Союзу Українок і бюджет Централі Союзу Українок. 12 членок передплачує „Промінь".

Заряд на 1990 рік лишився минулорічний: Марія Курковська — голова, Адопія Козменюк — заст. голови, Анна Ковальчук — секретарка, Анеля Цуркан — заст. секретарки, Анеля Королюк — фінансова секретарка і касирка. Антонія Корпан, Анеля Цуркан і Франя Гунька — контрольна комісія.

Адонія Козменюк, Парася Ґурська, Вікторія Королюк, Надя Боднарек, Франя Гунька; Наталя Розтоцька — господині кухні, Марія Вігнан, Марія Курковська, Анна Парасюк, Анна Єгорська і Анастасія Анака — церковний комітет.

Гелена Жмуть, Орися Лозинська, Анеля Цуркан — сестриці.

Василина Стеранка — референтка мистецтва і музею, а також диригентка хору.

Збори закінчили молитвою „Достойно".

Анна Ковальчук,
секретарка.

ВІДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

ЕЙЛШЕМ-КАДЕТ, САСК

Річні збори відділу відбулися 27 листопада 1989 року в домі членки Анастасії Рудей в присутності 11 членок. Збори відкрила голова відділу Марія Рудей молитвою. Предсідницею зборів була Марія Рудей, а секретаркою Анна Н. Козунь. Секретарка прочитала протокол з минулорічних зборів і з попередніх місячних зборів. Збори одобрили протоколом. Фінансовий звіт дала касирка Ольга Звоздецька. Впродовж року відділ пожертвував на церкву $800.00, на музей $100.00, на оселю „Зелений Гай" — $100.00, на будинок для старших — $1000.00. Контрольна комісія знайшла все в доброму порядку. Звіт був одобрений.

Голова Марія Рудей подякувала членкам за співпрацю. На протязі року була приготована і відсвяткована спільна Йорданська вечеря, Спільне Свячене, ще були 2 вечері, 3 рази продавалось печиво, помагали приготовити обід на польове Богослуження нашого церковного округа. Впродовж року відбулося 11 місячних зборів. Збори наші проводяться в приємній атмосфері в домі одної з наших членок з перекускою і розігравкою якоїсь подарованої речі.

Цього року після храмового обіду 12 квітня коли відділ влаштував „День членства" на якому вшанував членок грамотами за довголітню працю в відділу. За $50-ти літню працю були вшановані: Анна Козунь, Параня Рудей, Варвара Козунь, Анасія Рудей і Анна Н. Козунь за 25-ти літню — Марія Рудей. Грамоти вручила голова Союзу Українок Канади Катруся Шолтер, яка була спеціяльно запрошена на це свято. На святі Шолтер виступила з цікавою святковою промовою.

На день св. Покрови членки влаштували „День подяки" з відповідною вечерею. По вечері промовляв п. Ф. Кіндрачук, а потім був висвітлений фільм із святкувань 1000-ліття християнства в Гамільтоні.

На журнал „Промінь" висилаємо чека на $175.00.

Марія Рудей — голова
Н. Козунь — секрет.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВОТЕРФОРД, ОНТАРІО

Річні збори відділу відбулись 28 січня 1990 р. в церковній залі в присутності 14 членок.

Голова Оля Андрушко відкрила збори молитвою. Хвилинною мовчанкою вшанували членок, що відійшли в вічність.

Голова привітала членок і склала подяку зарядові і членкам за щиру співпрацю на протязі року і перепровадила збори. Секретарка Рузя Галик прочитала річний звіт, а голова подала список діяльности за цілий рік. Впродовж року відбулось 4 місячних збори, виповнили анкету до Централі Союзу Українок, ходили з колядою, співаєм у церковному хорі. Молоденька Галина Земенек провадить хором. Членки влаштовували продаж Різдвяного і Великодного печива, продаж голубців, вареників. Приготували обід на спільне свячене, на храмове свято. Приготовляли вечері на ювілейні і весільні оказії. Приготовляли похоронні і поминальні обіди. Наймали панахиди по Лесі Українці, по Тарасу Шевченку. Відбули симпозіюм пров. Екзекутиви і мали приємність вітати голову Союзу Українок Східної екзекутиви пані Шпитковську. Голова Оля Андрушко пришпилила корсаж п. Шпитковській і привітала її від відділу. Пані Шпитковська поділилась своїми думками з нашими членками, говорила на цікаві для нас теми і цим додала нам охоти для дальшої праці.

Відділ влаштував прийняття для отця і добродійки Парфенюк. Отець радо привітав громаду Вотерфорд, сказав, що готовий служити Богові і парафіянам. Добродійка почала навчати в недільній школі.

Ми чистимо в церкві, прибираємо церкву квітами. Відвідуємо хворих в шпиталі і старших в їх домах, даруємо їм овочі, квіти і картки кожній членці в день її уродин.

Видатки: бюджет до Союзу Українок Канади — $374.00, пожертва на церкву $3,715.00, пожертва на „Промінь" з нагоди 30-ліття — $80.00, на музей в Саскатуні — $100.00, Інститут Св. Володимира — $100.00. Продали всі білети для музею в Саскатуні, на організаційний фонд подарували $50.00 на Lions Club, на музей Вотерфорду і на бібліотеку Вотерфорду.

Цього року ми придбали потрібні речі до кухні: машину до мішання тіста, бараболі і рижу $1,819.00 Машину для викачування тіста $2,050.00, машину для

кришення цибулі — $105.00, холодник — $85.00 і багато інших дрібних річей.

Фінансовий звіт: осталось в касі із 1988 р. — $1,178.30, прихід за 1989 рік $11,278.10, розхід $10,777.02, в касі — $1,478.38.

Управа відділу на 1990 рік: голова — Оля Андрушко, перша заступниця голови — Павліна Щербань, друга — Рузя Галик, фінансова секретарка — Анеля Андрушко, касирка — Беті Блажейко, контрольна комісія: Анна Кондрат, Марія Васик, Оля Макаданська.

Рузя Галик,
секретарка

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ЕЛОВ КРІК, САСК.

Річні збори відбулись в залі Народного Дому 5-го грудня, 1989. Збори перепровадила голова Маруся Войціхівська. Після молитви була хвилина мовчанки в пам'ять довголітньої членки Александри Бочковської, яка упокоїлась 14-го січня 1989.

Діяльність товариства на рік 1989 почалась, коли членки підчас Роздвяних Свят разом з членами церковної громади колядували. Прихід призначенно на місцеву церкву. Членки приготовили і видали Спільну Кутю на Новий Рік і після похорону покійної Бочковської.

Перед Великодними Святами товариство мало продаж печива, а потім бінґо і каву. Відділ таксамо видав обід після проводів і знов під час храмового свята. Всі ці церковні обряди виконав дуже уміло отець М. Чурак, котрий на жаль місяць пізніше переходить до містечка Кемсек, де тепер обслугує в тій парафії.

Цього року, через брак помочі не мали осінньої вечері як то було раніше. Шкода, бо ця вечеря нам приносила найбільше приходу.

Відділ жертвує на музей, „Промінь", продає білети на музей, підтримує працю ріжних добродійних організацій і піддержує фінансово свою місцеву церкву.

За рік 1989 прихід був 1,199.64 дол. а розхід 505.40 дол.

Заряд на рік 1990: голова — Маруся Войціхівська, рекордова і кореспондійна секретарка — Ольга Борса, заступниця голови — Анна Кіндрачук, касирка — Сузі Ґриба. Контрольна комісія — Ольга Мадриґа, Докія і Анна Кіндрачук. Референтки: Архіву — Докія Кіндрачук, Культурно освітна — Анна Кіндрачук. Консументів і журнал Промінь — Ольга Борса. Здоров'я — Докія Кіндрачук. Господарства — Анна Кіндрачук. Сестриці — Докія Кіндрачук і Стефка Никіфорук. Господині до Церкви — Стефка Семенюк і Анна Кіндрачук.

Маруся Войцехівська,
голова

Ольга Борса,
секрет.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

ШІГО, САСКАЧЕВАН

Річні збори відділу відбулися в неділю 3-го грудня 1989 року в присутности 13 членок. Перед зборами мали вечерю в Baba's Cafe.

Голова К. Рудей відкрила збори тихою молитвою і хвилинною мовчанкою вшанували покійних членок.

Секретарка перечитала звіт з минулорічних зборів і звіт діяльности. Відділ відбув 5 місячних зборів і річні збори.

Слідували звіти управи. Касирка Марія Денесик повідомила, що при кінці року 1988 осталось $3,596.03 — прихід за рік 1989 $3,893.95, розхід 8,057.48 — втрата $567.50.

Підприємства влаштовані відділом впродовж року: Товариство купило на $100.00 білетів на поміч Музею; подарували $5,000.00 на відновлення Народного Дому; $500.00 на Intensive care unit for the Yorkton Union Hospital; $500.00 на Heart monitor for Foam Lake Union Hospital; $100.00 на допомогу журналу; $245.00 на потрібні речі до парафіяльного дому.

Разом з церковними парафіянами перепровадили прощальний вечерок для отця і добродійки Парфенюк, котрі лишали нашу околицю. Добродійці ми вручили дарунок від відділу.

Лагодили і видали 4 похоронні обіди, спільне свячене, храмовий обід; і перекуска після відправи 12 листопада відсвяткували разом день поляглого вояка і день подяки. На здобуття фондів мали 4 бінґо і осінній базар.

Стараємося відвідувати хворих, даруємо картку, квіти або кошичок овочів. В церкві дбаємо про чистоту, у кухні при народнім домі все докуповуємо потрібну посуду.

Заряд відділу на 1990 рік:
Голова — К. Рудей, 1-ша заступниця голови — Е. Павлюк, 2-га заступниця — Марія Козак, секретарка — А. Парнета, касирка — Марія Денесик. Відвідування хворих — С. Стадник, Е. Дмитрів. Кухарки: Василина Коропатніцька, Е. Павлюк, Е. Павлюк, М. Денесик, К. Рудей. Сестриці: Е. Білокрили, Е. Дмитрів. Контролерка — М. Павлюк.

К. Рудей,
голова

А. Парнета,
секретарка

Хвальна Управо!

Засилаю чек на суму $140.00 на „Промінь".

Недавно наш відділ ім. Марії Маркович у Канорі, Саск. влаштував свято членства разом із святом 30-річчя журналу „Промінь". Весь дохід з цієї імпрези призначений на фонд журналу, як це щороку ми все робили.

За відділ ім. М. Маркович,
Ольга Ойстрик - референтка

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У ЧОТИРНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ДОБРОДІЙКИ ФЕДАК

У чотирнадцяту річницю упокоєння дорогої дружини, мами і бабуні, добродійки **Параскеви Федак,** яка упокоїлася 19 квітня 1976 року в місті Гамільтоні, Онтаріо, складаю на нев'янучий вінок $50.00.

Митрополит Василій.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів — **Петра** і **Теклі Дорошук;** мого мужа родичів — **Самоїла** і **Лисавети Чаланчук** та внука **Браєна Тилинські** в їхню пам'ять засилаю $155.00 на журнал „Промінь", а $45.00 на мою дальшу передплату журналу.

Покійним вічна пам'ять!

Марія Чаланчук, Брендон, Ман.

———————

Кладу нев'янучий вінок у незабутню пам'ять моїх родичів — **Стефана Савчука** — упокоївся 1975 р. і мами **Аделі** — упокоїлась 1968 року замість квітів складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Покійним вічна пам'ять!

Сесилія Хрептул, Едмонтон

———————

Кладу нев'янучий вінок у незабутню пам'ять мого брата **Дмитра Хриптула** — упокоївся 24-го грудня 1989 р. і родичів — **Василя** — упокоївся 1964 р. і мами **Василини** — упокоїлась 1975 р. замість квітів складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Покійним вічна пам'ять!

Іван Хриптул, Едмонтон.

———————

На світлу могилу моєї дорогої дружини **Ліліян Петрів,** яка упокоїлась 11 березня 1990 р. Замість квітів складаю в її пам'ять $100.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Василь Петрів, Канора, Саск.

У першу річницю смерти нашої дорогої братови, бл. п. **Марії Коваль,** яка упокоїлась 1-го квітня, 1989 року, складаємо нев'янучий вінок $50.00 на прес. фонд „Променя". Вічна їй пам'ять!

Оля і Мирон Друль
Емесбурґ, Онтаріо

———————

У незабутню пам'ять мого дорого мужа **Івана** у п'яту річницю його смерти і моїх дорогих батьків — **Анни** й **Михайла Погорецьких** — які упокоїлись давніше, складаю на нев'янучий вінок у їхню пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Доротея Панчук, Вернон, Б.К.

———————

У світлу й незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Александра,** який упокоївся в 1973 році і мого дорогого сина **Василя** — упокоївся 1988 р. засилаю в їхню пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина і мама Ольга Володько-Онищук
Стони Плейн, Альберта.

———————

У п'яту річницю смерти нашої дорогої мами **Ольги Троян,** яка упокоїлась 10 травня 1985 р., складаємо замість квітів $40.00 на журнал „Промінь".

Покійній Мамі вічна пам'ять!

Євген Ганущак, Єлисавета Кріпка,
Вікторія Чуник і Наталя Дептух,
Саскатун, Саск.

———————

На свіжу могилу бл. п. **Марії Березяк,** яка упокоїлась дуже несподівано 26 лютого 1990 р., на 63-тім році життя „відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері складає в її пам'ять $15.00 на „Промінь". Всі членки відділу відчули велику втрату. Родині складаємо щирі побажання. Пок. Марії вічна пам'ять.

Марґарета Ременда, рефер.

———————

У пам'ять нашої дорогої матусі і бабуні — д-р **Людмили Бризгун,** яка відійшла від нас назавжди 7 січня 1981 року і в пам'ять нашого дорогого татка д-ра **Константина Бризгуна;** який відійшов у вічність 10-го лютого 1986 р. засилаємо передплати на „Промінь", „Жіночий Світ" та „Наше Життя" для невідомої бабусі.

Оксана, Ярослава, Всеволод та
Ігор Соколики — Торонто

———————

У п'яту річницю смерти моїх дорогих родичів — мама **Василина Мадриґа** упокоїлась 10 квітня 1985 р., тато **Петро Мадриґа** — 27 квітня 1985 р. в їх незабутню пам'ять замість квітів складаю $50.00 на „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Дочка Марія Козуб,
Бирнабі, Б. К.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. складає $20.00 на пресовий фонд журнал „Промінь" як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої членки, бл. п. **Агафії Равлюк** (упокоїлася 16-го лютого, 1990 р.)

Вічна їй пам'ять!

За заряд,
Параскевія Семенюк,
корес. секр.

———————

У незабутню пам'ять мами прот. Николая Равлюка, бл. п. **Агафії Равлюк** — упокоїлась 16 лютого 1990 р. в Тіодор, Саск. засилаємо замість квітів $10.00 на журнал Промінь". Вічна їй пам'ять!

Іван і Галя Ґедовс
Вінніпеґ

———————

У незабутню пам'ять наших родичів — **Никола Куріян** упокоївся 4 червня 1965 р., **Марія Куріян** 7 квітня 1986 р., **Марцеля Ґаджоса** 1974. Кладемо китиці квітів на їхні могили і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Іван і Галя Ґедовс,
Вінніпеґ

———————

Відділ ім. Лесі Українки при громаді св. Іллії в Едмонтоні складає у світлу пам'ять нашої дорогої членки, бл. п. **Розалії Ілюк,** яка упокоїлась 13 січня 1990 р. засилає $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

За відділ Анна Доскоч
Едмонтон

———————

У незабутню пам'ять нашого сина **Мирослава Сиротюка,** який упокоївся 13 травня 1989 року, складаємо дар, як нев'янучий вінок на його могилу $50.00 на журнал „Промінь".

Родичі — Іван і Сузанна, дочка Діяна,
сестри — Наталка, Ірина і Сильвія з родинами.
Вудбрич, Онт.

———————

У світлу пам'ять **Агафії Равлюк,** мами настоятеля о. прот. Миколи Равлюка, Катедри св. Івана в Едмонтоні, Відділ Союзу Українок Канади при катедральній громаді складає замість квітів $50.00 на журнал „Промінь".

За Відділ

Мирослава Фербей, голова — Леся Івасюк, секс.

———————

Відділ ім. С. Стечишин у Келовні, Б. К. складає $25.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої членки **Карнелії Сушельницької** — упокоїлась 22 лютого 1990 р. Родині висловлюємо наше щире співчуття.

За відділ — А. Ратковська, секр.

У першу річницю смерти моєї дорогої, та незабутної мами, бл. п. **Александри Боднарчук,** яка відійшла від нас на вічний спочинок, 8-го травня, 1989 р., в її незабутню пам'ять, замість квітів на могилу, посилаю $50.00 на журнал „Промінь".

Дочка, Юлія Никіфорук-Боднарчук

———————

У світлу й незабутню пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. **Івана П. Світика (Келґари).** Замість китиці весняних квітів складаю дар — $100.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анастасія Світик
Калґари, Алта.

———————

В другу сумну і незабутню річницю покійного нашого тата, діда і дорогого мужа **Ілію Звоздецького,** який відійшов у вічність 9 травня, замість квітів дарую $25.00 на „Промінь", щоб жило наше рідне слово, бо покійний цим дорожив.

Діти, внуки і дружина
Анна Звоздецька.

———————

Відділ ім. кн. Ольги при церкві Св. Архистратига Михаїла у Едмонтоні складає $50.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої членки, бл. п. **Александри Оґридюк** — упокоїлась 9-го березня, 1990 р. Вічна пам'ять покійній.

Ф. Тарновець,
рефер. „Променя".

На свіжу могилу моєї найдорожчої сестри **Стефанії Українець Кузьма** — упокоїлась 17 серпня 1989 р. Вона любила читати „Промінь" до кінця свого життя, в її пам'ять посилаю $30.00 на журнал „Промінь".

Згадую також мою любого незабутнього брата **Володимира,** братову **Марусю, дітей,** які згинули разом 1959 р. Тата **Юрія** — упокоївся 1962 р. мама **Петруня** — 1969, брата **Івана** — 1974 р. мого чоловіка **Івана Доналда** — 1978 р. Хай пам'ять про них буде завжди з нами.

Донька і сестра Марія Доналд,
Гамільтон, Онт.

НА ФОНД ЖУРНАЛУ 30-ЛІТТЯ

Княжий дар — $1000.00 на „Промінь" склала Фундація Союзу Українців Самостійників.

Фундація СУС — Торонто	1000.00
Відділ ім. Марії Маркович, Канора, Саск.	140.00
Відділ ім. Людмили Старицької Черняхівської — Захід. Торонто	100.00
Відділ ім. Св. Анни, Скарборо, Онт.	100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Вінніпеґ	75.00
Анастасія Воробець, Бирнабі, Б.К.	55.00
Ірина Садова, Ошава, Онт.	50.00
Пані Н. Волчанська, Вінніпеґ	50.00
Оля Завісляк, Вінніпеґ	50.00
Анна Стахів, Мисисаґа, Онт.	35.00
Катерина Василишин, Монтреал	30.00
Розалія Баран, Тандер Бей, Онт.	30.00
Леся Івасюк, Едмонтон	30.00
Оля Никіфорук, Ричард, Саск.	30.00
Наталя Давдс, Ошава, Онт.	30.00
Відділ св. Анни, Гаєс, Саск.	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Чиливек, Б. К.	25.00
Неті Іванчук, Норт Бетелфорд, Саск.	20.00
Т. Гусак, Давфин, Ман.	20.00
Пані Рацой, Смокі Лейк, Альта	20.00
К. Пукас, Монтреал	20.00
Соня Стратійчук, Саскатун	15.00
Анастасія Грицак, Овкбири, Ман.	15.00
Валентина Яворська, Ґрімзбі	10.00
М. Підкаленко, Ґренфілд Парк	10.00
Добр. Ольга Сацевич, Ебітсфор, Б. К.	10.00
М. Гринів, Содбури, Онт.	10.00
Ефі Боднар, Торонто	10.00
Марія Гребенюк, Айтуна	10.00
Віра Маланчук, Монтреал	10.00
Іван Феняк, Чиливек, Б. К.	10.00
Л. Крупа, Едмонтон	10.00
Тетяна Ґарбар, Суррей, Б. К.	10.00
Євгенія Семиволос, Брентфорд, Онт.	10.00
Добр. А. Критюк, Виловдейл, Онт.	5.00
Анна Зміївська, Тандер Бей, Онт.	5.00
Анна Рудницька, Торонто, Онт.	5.00
А. Мулевич, Вестон, Онт.	5.00
К. Ямнюк, Фостон, Онт.	5.00
Анна Бонк, Едмонтон	5.00
Марія Камфолія, Давфин	5.00
Марія Степанюк, Кадворт	5.00
Ф. Лобай, Реджайна, Саск.	5.00
Віра Чабан, Чатач, Онт.	5.00
О. Шевчук, Монтреал	5.00
Я. Пушкар, Монтреал	5.00
О. Ковч. Монтреал	5.00

Всім жертводавцям складаємо найщирішу подяку за Ваш дар.

ПРИДБАЛИ НОВ ПЕРЕДПЛАТИ —

С. Собкович, Вінніпеґ, (Транскона)	2
Валентина Яворська, Ґрімзбі, Онт.	1
А. Доскоч, Едмонтон	1
Тоня Середницька, Зах. Торонто	1
Марія Асайда, Летбридж Алта	1
Емілія Репка, Едмонтон	1
Анна Дутчак, Ошава, Онт.	1
Фіона Тарновець, Едмонтон	1
Фіялка Данилюк, (сама), Ревотер, Алта	1
Леоня Боднарчук, Виндзор	1

Складаємо щиру подяку всім тим, що придбали нових пердплатників. Нових читачок сердечно вітаємо.

Редакція і адміністрація

———————

ПОБАЖАННЯ

Складаю побажання нашій редакторці Наталі Когуській доброго здоров'я, багато сил та успіхів, а також висловлюю признання за її довголітню працю в журналі „Промінь".

Складаю мій дар на журнал в сумі $50.00, а $30.00 на відновлення моєї передплати на два роки.

Оля Завісляк
Вінніпеґ

———————

З нагоди 30-ліття журналу „Промінь" складає свій дар $30.00 Розалія Баран з Тандер Бей, Онт. Бажає редакційній колеґії успіхів в їхній дальшій культурно-освітній праці.

———————

ПОДЯКА

Д-р П. Кондра і його дружина Розалія несподівано завітали до мене та принесли побажання з нагоди Великодних Свят від моїх давніх друзів, а це:

Марії Юрків, Софії Тесарської, Теодори Гаврисишин, Єлисавети Білич, Стефанії Петров, Галі Ґедовс, Розалії Кондри, Ангелини Павлик, Галі Ласько, Анни Сидоренко, Анни Ралько, Євгенії Соломон, Павліни Кревецької, Зеновії Креп'якевич.

Складаю їм щиру подяку за вазонок із білих лелій та за кошик овочів. Пані Кондрі — за її смачні тісточка з меду і сиру. Це буде мені пам'ятним на ціле життя.

Оля Звісляк,
колишня референтка „Променя"
Вінніпеґ

ВИДАННЯ, КОТРІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

РЕЛІГІЙНІ:

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast Days of The Orthodox Church) Bilingual ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ:

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) ..... $ 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська) A Half-Century of Service To The Community 1926-1976) Bilingual $20.00

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи

Том-І Видатні постаті в історії України — С. Стечишин

Том-ІІ Українські композитори — С. Яременко

Українська драма й театральне мистецтво на історичному шляху — В. Ревуцький

Том-ІІІ Українське образотворче мистецтво — І. Кейвам (Essays from the history of Ukrainian kulture) Bilingual $10.00

UKRAINIAN CANADIANA (English only) $10.00

ЛІТЕРАТУРА:

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. КОБИЛЯНСЬКА $15.00

НА ПОШАНУ Л. УКРАЇНКИ ..... $ 5.00

МИСТЕЦТВО:

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) ..... $ 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) ..... $ 3.00

SPECIMEN EMBROIDERIES OF THE PEASANT HOME INDUSTRY IN BUKOVINA Bilingual $30.00

UKRAINIAN DAUGHTERS COOK BOOK Regina UWAC $12.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS, English only — Daria Yanda $35.00

ПРОГРАМИ:

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ На слова Л. Українки ..... $ 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ НА 100-РІЧЧЯ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ ... $ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА:

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ $1.00

ДИВИСЬ-СЛУХАЙ-ГОВОРИ С. Василишин Кн. І, Кн. 2, Кн. 3 ..... $2.00 or $5.00 for III

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович .. $ 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш ..... $ 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ ..... $ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ EACH ..... $1 .00

ПРАПОРИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ НА СТРІЧЦІ ....

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот — можна вписувати роки самому 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS $10.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP ..... $ 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. $ 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA .....50 cards $10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA 100 serv ..... $ 5.00

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each $ 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I English only $20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

———————

З нагоди 30-ліття журналу „Промінь" пані Неті Трофанюк, з Бирнабі, Б.К. засилає $60.00 — з того $30.00 на дворічну передплату, а других $30.00 на фонд журналу — по $1.00 за кожний рік. Бажає успіхів. Дякує за добру працю.

———————

В прилозі цього листа залучую чек на $60.00 — а саме — $30.00 на дворічну передплату, а других $30.00 як дар з нагоди 30-ліття журналу „Промінь".

Бажаю міцного здоров'я і дальших успіхів.

Ольга Никифорук,
Ричард, Саск.

———————

Шановна Управо журналу „Промінь"!

З нагоди 30-ліття „Променя" складаю $30.00 як дар на журнал, а $30.00 на передплату на два роки. Всім працівникам редакції бажаю доброго здоров'я та успіхів у Вашій дальшій праці.

Катерина Василишин,
Монтреал

I C-13
HAWRYSH MRS K OCT 90
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5

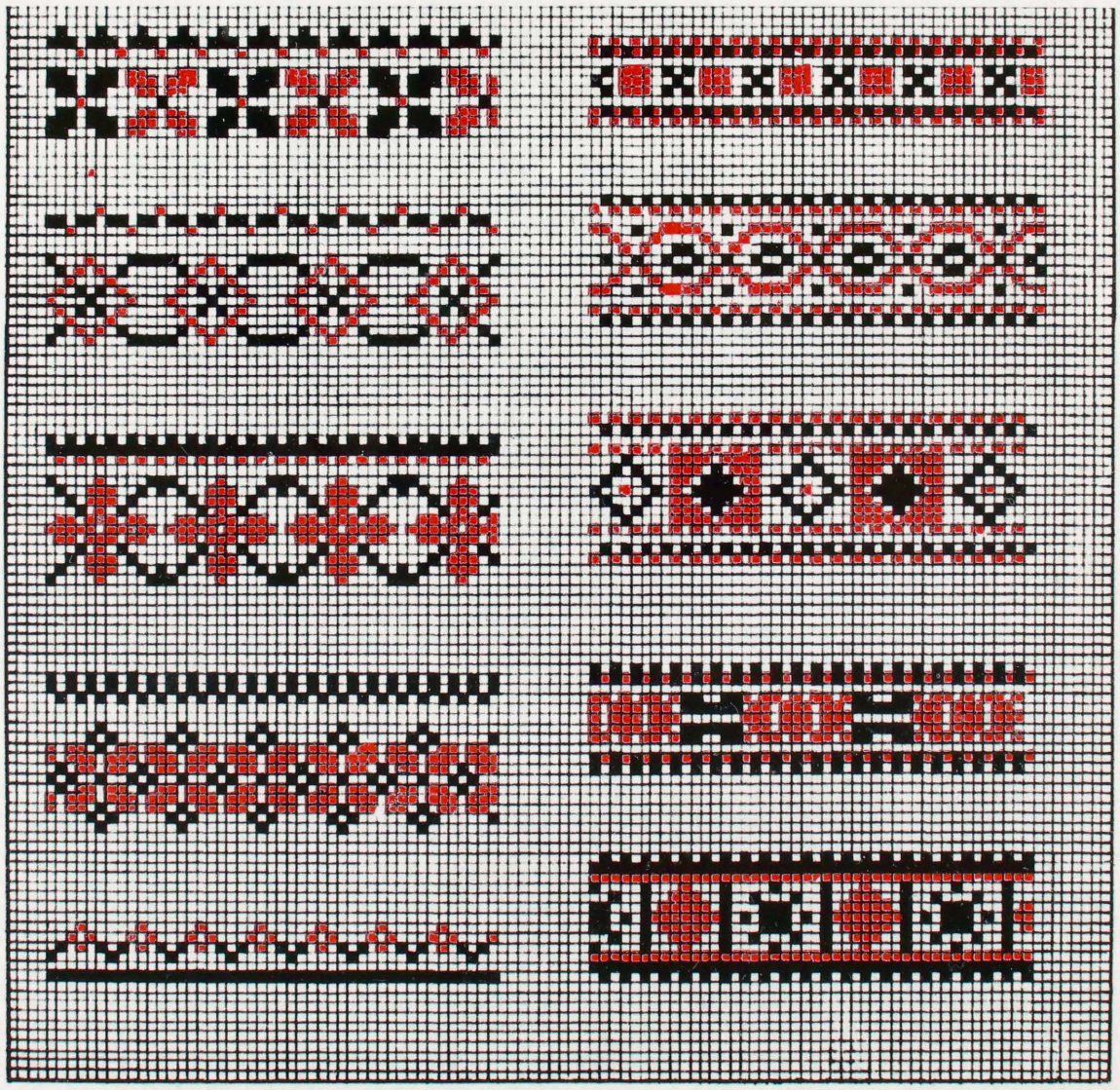

Чудові узори, вишиті червоними і чорними нитками, прикрасять рушники і серветки, сорочки і скатерті. На численні прохання наших читачок подаємо зразки українських народних вишивок. Художниця Л. ПАНЧЕНКО.